

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

ČÍSLO 4 - DUBEN 2016 - CENA 15 Kč

Jak se běhá s Keňany

Rozhovor s Davidem Vašem

Křivonoska

7. května 2016

Zveme vás na výstavu

JIŘÍ ŽIDLICKÝ

výstava obrazů a skic ze sbírky Národního zemědělského muzea

1. 4. – 20. 8. 2016

Lovecký zámek Ohrada
Hluboká nad Vltavou
www.nzm.cz

Národní
zemědělské
muzeum
nzm
Ohrada

DOPROVODNÉ PROGRAMY K VÝSTAVĚ

Zbyněk Sekal / A věci se zvolna berou před se

13. 3. 2016 – 12. 6. 2016, každý den 9.00-18.00

Zámecká jízdárna AJG, 373 41 Hluboká nad Vltavou 144

PROGRAMY PRO STUDENTY A DOSPĚLÉ

Neděle se smyslem pro Sekala (komentované prohlídky, čtení, divadlo, ...)

Cena: zdarma.

Místo setkání: pokladna Zámecké jízdárny AJG/ Hluboká nad Vltavou.

16. 4. 16.00

Život s umělcem, krátký komentář výstavy a setkání s manželkou Zbyňka Sekala, s paní Christině Sekal

24. 4. 15.00

Jak nerozbit Sekala, komentovaná prohlídka a praktická lekce na téma ochrany a restaurování nejen soch, David Kubec, správce depozitáře

22. 5. 15.00

V hlavě Sekala, čtení z deníků Zbyňka Sekala, Jiří Untermüller, herec Jihočeského divadla

29. 5. 15.00

Život a dílo sochaře Sekala, komentovaná prohlídka, Hynek Rulišek, kurátor AJG

5. 6. 19.00

Sekalův Zámek, scénická skica a intervence do výstavy, Divadlo na cucky, hlavní protagonista: Ondřej Jiráček, režie: Jan Zůrek, animace: Pavla Baštanová

12. 6. 15.00

Život a dílo sochaře Sekala, komentovaná prohlídka, Marie Klimešová, autorka výstavy a katalogu, demisáž výstavy

PROGRAMY PRO DĚTI A MLÁDEŽ

1. 6. 10.00-18.00

Je třeba zažít Sekala, sochařská dílna pro děti od 7 do 13 let s Davidem Kubcem a lektorkami AJG při příležitosti Mezinárodního dne dětí. Děvka, hřebíky, rány, dráty, lisky, sádra, krabice, police, provázky, ... Jak z toho vytvořit sochu, objekt nebo instalaci? Přijďte kdykoliv mezi 10.00 až 17.00 a zažijte to s námi.

Cena: zdarma.

Místo setkání: pokladna Zámecké jízdárny AJG/ Hluboká nad Vltavou.

5 Vajíčková stezka otevřena

6 Proč podporovat městskou turistiku

7 Uklidíme společně Hlubokou

9 Vzpomínkový seriál

12 Proměna městského centra se blíží

16 Jak se běhá s Keňany

22 Pozvánky

24 AJG nová sezóna

26 Sport

27 Kulturní přehled

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

Číslo 4, duben 2016. Ročník 47.
Vychází měsíčně.

Vydává: Městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36, 373 41 Hluboká nad Vltavou.

Kulturní nabídka (Panorama)
774 457 269 přes den.

Redaktorka: Alena Mitter (Růžičková)
píše články neoznačené podpisem.
Tel.: 775 622 006.

E-mail: alenoviny@volny.cz.

Redakční kruh: Ing. Eva Smrčková,
Marie Krejcarová, Jan Piskač

Sazba: Adam Růžička

Fotografie: Ing. Jan Pirgl

Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci, ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři.
Náklad 600 výtisků.

Tiskne: Tiskárna PROTISK, s. r. o. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ředitelstvím odštěpného závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích, j.zn. p -5696/96 ze dne 4. listopadu 1996, ev. číslo: MK ČR e. 109 10.

Nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme. Děkujeme za vaše informace, upozornění či zprávy, které nám poskytnete.

Lékaři a my

Můj vztah k lékařům, zdravotnictví, nemocnicím a poliklinikám je kladný.

Jsem statečná, nebrečím při včeličce a snažím se důvěřovat, že to s námi české zdravotnictví myslí dobře. (Na rozdíl od farmaceutických reklam všude kolem nás.) Většina českých doktorů opravdu navzdory okolnostem ještě pořád léčí srdcem. V cizině to nebývá vždy o lepší péči, mnozí se už přesvědčili.

Můj strýček byl obvodní lékař, a dodnes spolehlivě rozlišuje příznaky smrtelných chorob i banálních komplikací, takže mu volám, když nerozeznávám ústředí zad od infarktu. Má matka i její sestra pracovaly celý život jako zdravotní sestry, takže pamatuji jejich bílé zástěry, čepečky a modré šaty s odznakem, vůni ordinací, pamatuji dokonce ještě skleněné injekce, které nebyly jednorázové, ale sterilizovaly se vyvážáním přímo na pracovišti. Pamatuji dřevěné špachtle, které se strkaly do pusy, abyste mohli říct ááááá, a ukázat mandle, když na vás lezla angína. Pamatuji šibeniční humor mnoha lékařů, kterým častovali své kolegy, včetně sester a nižšího personálu. Kupříkladu plovoucí čerstvé hovězí oko z jatek v hrachové polévce v jídelně polikliniky – doktor je vyloví lžící ze svého talíře a ptá se vyjeveného kolegy: *Máš to tam také?* Neměl, ale polévku už nedojedl, stejně jako ostatní prchající personál. Myslím, že doktorský cynismus je někdy i zdravý.

Celý náš příbuzenský zdravotnický trojlístek už byl penzionován, nicméně sklon k častému mytí rukou a hledání všemožných chorob na rodinných příslušnících zůstal celé širší rodině.

Dnešní doba je trochu jiná, než za časů minulých. Specializace lékařů je nutná, protože nároky jednotlivých oborů jsou prostě příliš obsažné na jeden doktorský mozek a bílý plášť. Nicméně děsí mě, že se do bílých plášťů (dnes už také zelenkavých) začaly oblékat děti mých přítelkyň, které jsem viděla

vyrůstat z plínek a hrát si na písečku – a že je možná někde brzo potkám (a já budu v roli pacienta!).

Mám doktory ráda zvláště ve chvílích, kdy vám sdělují, že vaše diagnóza není katastrofální a že se s nalezanou chorobou můžete spřátelit a dožít se mnoha dalších zdravotních komplikací.

Praktický lékař vás v dobrém případě zná z rubu i z líce, a napíše vám doporučení ke správnému specialistovi. Internista se vám nekoukne do očí, ale pomocí spousty přístrojů propátrá vaše vnitřnosti a zjistí, že nejste simulant. Gynekolog si vás rozdělí do kategorie panna, nechce být těhotná, chce být těhotná, po porodu, v přechodu a po přechodu – a co je zajímavé, nikdy se vás nezeptá na vašeho pana Božského a neporadí, jestli je to ten pravý pro dělání vašich dětí. Androlog zná i další funkční metody, jak na to, a věře, že existuje svět před i po modré pilulce. Oční lékař nevezme v úvahu, že třeba nechcete vidět problémy a trable okolo vás, a přidá vám dioptrie. Zubař vás dnes už v křesle položí na záda, prosmejčí vaši ústní dutinu, zaplaví vodou z vrtačky a mluví na vás, ač by mu ze zkušenosti mohlo být jasné, že budete jen hýkat – a řeč vám dojde i při placení za bílou plombu. Ortopéd se zeptá na datum vašeho narození a vlídně podotkne: No, vidíte, tak co byste vlastně chtěla...? Plastický chirurg zhodnotí vaše pytlíky pod očima, odstávající uši, nos jako skobu, malá prsa a tukové polštáře, ale nezeptá se vás na tragický stav vaší duše. Psychiatr vám naopak duši převrátí vzhůru nohama, zmáčkne a zatřepe, a vaše odstávající uši a komplex z dokonalé matky označí za příčinu vašich potíží.

Jediný názor, který nás už nemusí zajímat, bude názor doktora patologie. Tak nám přeju, abychom se do jeho rukou dostali až opravdu ve chvíli, kdy budeme mít pocit, že pod touhle krásně modrou oblohou už jsme zažili všechno, co jsme zažít chtěli... protože...patolog možná zjistí, že jsme vlastně vůbec ještě nemuseli odcházet, avšak... *Errores medicorum terra tegit.* (Omyly lékařů kryje zem.)

Společenská kronika

BLAHOPŘÁNÍ:

Městský úřad Hluboká nad Vltavou blahopřeje občanům, kteří v měsíci dubnu 2016 oslaví významná výročí.

Smotlachová Květuše	Hluboká	96 let
Šimek Josef	Hluboká	92 let
Samcová Božena	Hluboká	92 let
Váňová Jarmila	Hluboká	90 let
Marek Václav	Munice	85 let
Haladová Zdeňka	Hluboká	80 let
Trnová Marie	Hluboká	80 let
Rubicková Anna	Hluboká	75 let

V měsíci březnu oslavili 50 let společného života
»Zlatou svatbu« manželé Josef a Marie Jirátkovi z Hluboké nad Vltavou.

V měsíci dubnu oslaví 50 let společného života
»Zlatou svatbu« manželé František a Jiřina Bártovi z Hluboké nad Vltavou

Do dalších let přejeme všem dobré zdraví, spokojenost a osobní pohodu.

Narodili se

Žlůva Ondřej	Hluboká
Vološyn Šimon	Hluboká
Novák Václav	Kostelec
Šumerajová Ella	Hluboká
Vicková Nella	Bavorovice
Pavličková Stella	Hluboká
Pecholtová Jitka	Hluboká
Gebauerová Amálie	Hluboká

Opustili nás

Lukešová Jindřiška	Kostelec
Čonková Margita	Hluboká
Hovorková Vlastislava	Hluboká
Trendová Otilie	Kostelec
Hamerníková Libuše	Hluboká

Ze zastupitelstva města

- Zastupitelstvo města schválilo rozpočet města Hluboká na rok 2016. Souhlasilo také s rozpočtovým výhledem na rok 2017-2021.
- Zastupitelstvo bere na vědomí, že počínaje rokem 2016 bude kupní cena pozemků v zákonem stanovených případech navýšena o příslušnou sazbu DPH, která bude odvedena státu.
- Město musí za účelem splnění zákonných povinností vybudovat monitorovací vrt pro zjišťování kvality podzemních vod u městské skládky TKO Munice. Vrt by se dle odborného průzkumu měl nacházet na hranici dvou pozemků vlastníků, věcné břemeno bylo vyznačeno geometrickým plánem a zřízeno za standardních podmínek. Rada i zastupitelstvo souhlasí se zřízením věcného břemene ve prospěch města.
- Jihočeský kraj vypsal dotační programy na rok 2016. Mimo jiné byly vypsaný výzvy na tyto programy:

a) podpora jednotek sborů dobrovolných hasičů obcí Jihočeského kraje – zlepšení požární ochrany, zlepšení vybavení vybranou požární technikou, na novou výstavbu, modernizace a opravy požárních zbrojnic. SDH Hluboká má zájem podat žádost o dotaci na zateplení střechy hasičské zbrojnice. SDH Kostelec žádá o dotaci na výměnu oken hasičské zbrojnice. SDH Purkarec má zájem o dotaci na pořízení kalového čerpadla.

b) podpora cestovního ruchu – hlavním záměrem je rozšíření nabídky produktů cestovního ruchu: vybavení infocentra IT technologiemi, produkty cestovního ruchu, podpora destinačních managementů. Infocentrum uvažuje o pořízení LED obrazovky a dále nutno vytvořit nové webové stránky dle odsouhlaseného grafického návrhu.

c) podpora školství – podpora vybavení vnitřních prostor budov a školních zahrad stávajících i nově vzniklých mateřských škol zřizovaných obcí. V rámci tohoto opatření má MŠ Hluboká zájem o dotaci na vybavení MŠ, konkrétně na pořízení 3 ks interaktivních tabulí vč. příslušenství.

d) podpora odstraňování bariér v objektech občanského vybavení, v dopravní infrastruktuře a na veřejných prostranstvích – ve spolupráci s Ivanem Nestálem bylo navrženo snížení obrubníků na chodnících v šesti lokalitách (v Hamru u pneuservisu, u sokolovny, u restaurace Závěš z Falkenštejna, u restaurace Švejk, naproti České spořitelně) a vytvoření parkovacího stání pro invalidy na Masarykově ul.)

- Jako každý rok budou z ČEZu poskytnuty prostředky v rámci akce Oranžový rok. Žádosti se podávaly do 15. 3. 2016 na konkrétní akce:
Bavorovice, 10 000 Kč, oslavy MDD, 4. 6. 2016
15 000 Kč, vesnice v pohybu, září 2016
Hroznějovice, 10 000 Kč, Stavění májky, poutová zábava, sportovní den pro děti, duben – červen 2016
Jeznice, 10 000 Kč, stezka korunami stromů Lipno, červenec 2016
Kostelec, 10 000 Kč, poutová zábava, srpen, září 2016
10 000 Kč, setkání rodáků
5 000 Kč, setkání důchodců
Munice, 15 000 Kč, sportovní dětský den, 28. 5. 2016

Poněšice 17 000 Kč, Poněšické slavnosti, srpen 2016

Purkarec, 6 000 Kč, Dětský den, červen 2016

10 000 Kč, vodácký tábor červenec, srpen 2016

Líšnice 12 000 Kč, 4. setkání rodáků a přátel Líšnice, červenec 2016

Hluboká nad Vltavou, 60 000 Kč, Slavnosti vína, 17. 9. 2016

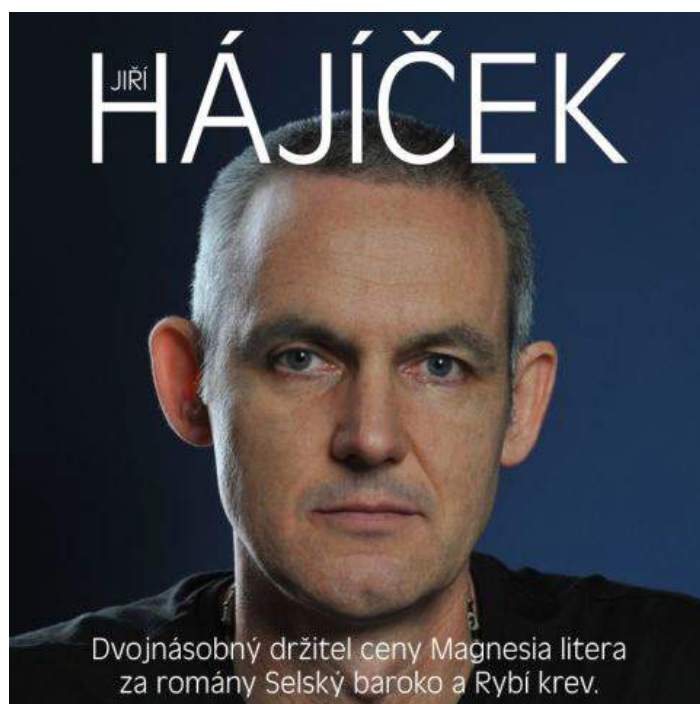
20 000 Kč Hlubocké sportovní hry, říjen 2016

60 000 Kč, rybářské slavnosti, 28. 10. 2016

- Žádost o dotaci do dotačního programu Ministerstva práce a sociálních věcí na pořízení 10 ks postelí pro ležící klienty domova důchodců v celkové ceně cca 500 000 Kč.

- Zastupitelstvo města souhlasí s výběrem uchazeče na realizaci stavby Autobusová zastávka na silnici u plovárny. Předpokládané zahájení duben 2016 a dokončení 31. 5. 2016.

- Osadní výbor Bavorovice požádal o zrušení místní knihovny z důvodu nedostatku čtenářů. Následný postup byl předjednan s knihovnicí p. Krejcarovou, kdy část knih převzme knihovna v Hluboké nad Vltavou, část knih bude ponechána jako archiv v Bavorovicích (převážně dětské knihy) a zbytek bude nabídnut školám a případně jiným knihovnám, zbylé knihy budou likvidovány. Nezáměr plyne z toho, že převážná část knih je stará, a dnešní čtenář má zájem o novou literaturu. Následné využití prostor navrhuje OV jako dětský čtenářský a sportovní koutek.

STŘEDA 6.4.2016 v 18.00 HOD.

- VSTUP ZDARMA -

Krásný dar

Dne 19. 2. 2016 se konal maturitní ples SOŠE COP v Hluboké nad Vltavou. Studenti čtvrtých ročníků zde mile překvapili svým rozhodnutím, že část výtěžku ze svého maturitního plesu věnují na dobročinné účely. Po slavnostním nástupu maturantů byl předán finanční dar v celkové částce 25 000 Kč centru pro rehabilitaci osob se zdravotním postižením Arpida. Děti i zaměstnanci Arpidy si této podpory velice váží a maturantům upřímně děkují.

Stezku za obřími kraslicemi navštívila hned první den tisícovka lidí

Na kontě pro letošní dobrý skutek je již přes 25 tisíc korun

Více než osm desítek běžců na pěti a deseti kilometrové trase, bezmála tisícovka účastníků odpoledních rodinných her a procházky na Stezce za obřími kraslicemi, téměř 25 tisíc korun vybraných na nákup speciálního čtyřkolového skútru. To byla bilance sobotního startu Velikonoc na Hluboké 2016, jejichž hlavním partnerem je Jaderná elektrárna Temelín a Nadace ČEZ.

Stezka za obřími kraslicemi, která je dlouhá jedenáct kilometrů a je na ní umístěno jednadvacet 105 centimetrů vysokých a více než půl tuny vážících malovaných vajec z betonu, pocházejících z hlavy výtvarníka a designéra Matouše Holého, měla v Hluboké nad Vltavou svou premiéru loni, kdy ji navštívilo celkem 15 tisíc lidí.

»Je to skvělé spojení turistiky, sportu a charity. Jsme rádi, že u zrodu takto výjimečné akce pro celé rodiny a generace bez omezení, stojíme již od samého začátku. Mám obrovskou radost z toho, kolik je zde účastníků a kolik lidí se rozhodlo přispět na dobročinný projekt,« konstatoval vedoucí Útvaru komunikace Jaderné elektrárny Temelín Petr Šuleř.

Stezka za obřími kraslicemi letos měří celkem 11 kilometrů a na její trase je k vidění 21 gigantických malovaných vajec, tedy o pět víc, než při loňské premiéře stezky. Náročnou přepravu obřích kraslic za pomoci těžké techniky zvládli organizátoři již ve středu 23. března.

Hlavní program odstartoval v sobotu 26. března v 10:30 hodin v prostoru hlubockého náměstí Velikonočním dobročinným během. Letos byly připraveny hned dvě běžecké trasy na 5 a 10 kilometrů a do startovní listiny se podařilo přilákat i několik zvukných běžeckých jmen,« poznamenala organizátorka projektu Stezky za obřími kraslicemi, vedoucí Centra volného času Poškolák v Hluboké nad Vltavou, Valerie Chromá.

Startovní listina Velikonočního běhu se naplnila opravdu zajímavými jmény. Běžel například vytrvalec David Vaš z Munic, se kterým přinášíme v tomto čísle rozhovor. A stal se také nejrychlejším běžcem na desetikilometrové trase hlubockého Velikonočního charitativního

běhu - doběhl v čase 37 minut a 57 vteřin. Vítěznou běžkyní byla dle očekávání Valerie Soukupová ze stejného oddílu. Rodačka ze Zlivi na Českobudějovicku trasu zvládla v čase 42 minut a 46 vteřin. »Dobrých skutků není nikdy dost a vzhledem k tomu, že pocházím nedaleko odsud, je to pro mě i citová záležitost,« řekla běžkyně, která má za sebou významné úspěchy i na světových půlmaratónských tratích.

Letošní výtěžek akce poputuje na nákup elektrického skútru pro paní Jitku Fikotovou, členku hlubockého pěveckého sboru Závěš. »Jitce skútr usnadní nejen cesty na vystoupení, ale hlavně pohyb v osobním životě. Na jeho pořízení přispívá jako generální partner Skupina ČEZ a další partneři akce,« připomněla Chromá.

Součástí zahájení byla také sobotní Rodinná hra s mapou a Velikonoční jarmark na nádvoří Hotelu Štekl.

Mapku s novým umístěním jednotlivých kraslic si návštěvníci kdykoli mohou vyzvednout v hlubockém informačním centru a sami si zvolit trasu, po níž se vydají. Stezka za obřími kraslicemi letos vede od dvora Vondrov, kolem Loveckého zámku Ohrada, přes centrum města Hluboká nad Vltavou a zámek park, až na cyklostezku směřující do Purkarce. Zpět se výletníci mohou vydat po nově zbudované cyklostezce kolem sportovního přístavu a sportovních areálů s odbočkou do Zámostí.

»Do 15. května mohou návštěvníci stezky přispívat v rámci vyhlášené sbírky přímo v našem infocentru zakoupením mapy či náramku. V loňském roce účastníci charitativního běhu darovali celkem 29 tisíc korun, za které pořadatelé pořídili sportovní vybavení pro hendikepovaného spoluobčana, cyklistu a bývalého mistra světa v cyklotrialu, Jaroslava Blažka,« uvedl koordinátor projektu Jan Vlasák z hlubockého infocentra.

Vajíčko pojmenovali a vyzdobili:

1. Ksobědíčky/ZŠ Hluboká
2. B & W píííp/Mína
3. Motorák/Mína
4. Dračí vejce/Sára Ciglbauerová
5. Pravidla chaosu/Marie Chrástilová
6. Chobotnice/Marie Třešková
7. Pípa/Matouš Holý
8. JAROUšek/Šárka Rubicková
9. Kraslice/ZŠ Hluboká
10. Naše/MŠ Hluboká
11. Květinové děti/CVČ Poškolák
12. Vetřelec/Martin Balej
13. Bez kloboučku bos/Eliška Jakubíčková
14. Kočičí/František Pon
15. Filharmonie/Daniela Roulová
16. Starostovo vejce/Ing. Tomáš Jirsa
17. Holátko/všichni
18. Hambáč/Daniela Roulová-Plocková
19. V síti/Holky z gymnasia Česká
20. Uspořádaná neuspořádanost/ Daniela Roulová-Plocková
21. Lepák/Kelt reklama

Exkluzivní vajíčkový nápad Matouše Holého, který loni Hlubokou proslavil, si během jarních procházek mezi vajíčky, můžeme užívat až do 15. května. Můžete obdivovat fantazii umělců a umělek, je opravdu bez hranic. Všichni se snažili a malovali jako o život. Snad jen – pan starosta si nechal vypomoci – jeho vajíčko vyzdobila Matylda Chromá a výtvarně zpracovala životní cestu Tomáše Jirsy proti proudu Vltavy. Narozen v Libčicích, studoval v Praze, starostuje na Hluboké, senátoruje v obvodu Český Krumlov a pomalu se prý blíží k vyschlým pramenům Vltavy – vtipkoval pan starosta. No, snad ještě nebude takový spěch! Matyldě ovšem patří velký dík, vajíčko zvládla se zručností akademické malířky.

JADERNÁ ELEKTRÁRNA TEMELÍN
SKUPINA ČEZ

Města, která mají příběh

Česká republika má pro rozvoj městské turistiky díky vysoké koncentraci historických památek vč. památek UNESCO jedinečné předpoklady. Česká republika je díky dlouholetému tlaku na zvyšování standardu a kvality poskytovaných služeb v současné době již schopna nabídnout potenciálním návštěvníkům kromě jedinečného historického dědictví i doprovodné služby odpovídající úrovni.

Proč podporovat městskou turistiku

Města se jako turistický cíl začala sama vnímat počátkem 20. století. Ta z nich, která tuto roli aktivně využila, pak mohla těžit a dodnes těží z výrazného ekonomického růstu. Investice do infrastruktury cestovního ruchu, správy a údržby památek i zkvalitňování doprovodných služeb představují přínos nejen pro návštěvníky měst, ale i pro jejich obyvatele a naopak – jakákoliv investice zvyšující kvalitu života obyvatel města přispívá pozitivně také k jeho návštěvnosti. Zisk plyne městům ze všech atraktivit a aktivit, které svým návštěvníkům nabízejí, včetně celého řetězce navazujících služeb. Řada měst proto nyní vnímá cestovní ruch jako způsob diverzifikace své ekonomiky a prostředek k vytváření nových pracovních míst. Mnoho z nich prochází procesem regenerace a rozvíjí možnosti trávení volného času a zábavy, které se pak stávají součástí nabídky dané destinace. Je však třeba je založit na jedinečných charakteristikách konkrétních měst – jejich unikátnosti, která je bude pro návštěvníky činit odlišitelnými od masy obdobných městských destinací.

Aktuální trendy v cestovním ruchu

Cestovní ruch ovlivňuje řada faktorů, od ekonomických přes demografické, sociologické a politické faktory až např. po změny ve vnímání ekologických ukazatelů. Přehled aktuálních trendů, které bezprostředně ovlivňují oblast cestovního ruchu by měly být zohledněny i při vytváření připravovaného produktu na podporu městské turistiky v ČR.

- Lidé narození v období od první poloviny 80. let do prvních let po roce 2000, aktuálně tedy věková skupina v rozmezí 18–30 let, je více zaměřena na městskou turistiku, často cestuje za svými zájmy a koníčky, s přáteli a v organizovaných skupinách.

- Senioři jsou nezadržitelně rostoucí vysoce náročná součást bonitní klientely. Pro starší generaci je zásadní kvalita služeb, netoleruje špatné služby. Je to bonitní a zároveň velmi náročná klientela zaměřená na odpočinek a relaxaci, preferující klidnější, nepřelidněné destinace.

- Vícegenerační cestování stárnoucí generace »babyboomers,« narozené po druhé světové válce – se zvyšujícím se věkem tato skupina častěji cestuje s rodinou, zahrnující několik generací. Poskytovatelé služeb se tedy budou muset připravit na to, aby byli schopni uspokojit nároky a potřeby několika generací zároveň – od dětí až po seniory.

- Roste podíl turistů s dostatkem peněz a nedostatkem času, což nahrává kratším městským pobytem s výjezdy za okolními turistickými atrakcemi. Opět mírně vzrůstá i poptávka po all-inclusive balíčcích, které zajistí bezstarostný odpočinek a relaxaci, úlevu od vysokého pracovního vytížení, lehce tedy zmírňuje dosud dominantní trend nezávislého cestování.

Nové hodnoty ovlivňující tvorbu produktů v oblasti cestovního ruchu

Změna způsobu života, hodnotového systému společnosti a preferencí v oblasti trávení volného času s sebou přináší potřebu reflexe těchto změn v podobě turistických produktů vytvářených jednotlivými touroperátory a destinacemi. Aktuálně se jedná zejména o následující hodnoty a postoje, které by měl připravovaný produkt respektovat:

- Hledání a konzumace zážitků se stala nedílnou součástí společenského statusu řady lidí a hledání jedinečných zážitků je ještě posilováno jejich bezprostředním sdílením s přáteli, rodinou a známými na sociálních sítích. V ideálním případě pak jde o zážitky, které jejich známí a přátelé nemají. Roste také zájem o zážitky dobrodružnějšího charakteru, např. v podobě letů balónem, raftingu apod.

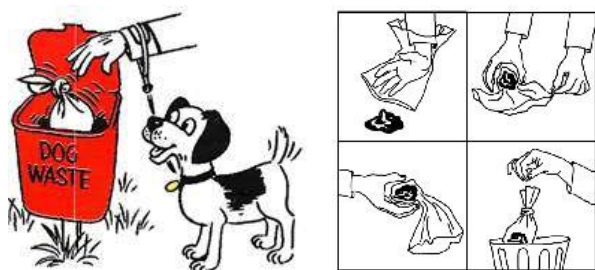
- Roste význam »autentických zážitků« umožňujících turistům aktivní zapojení a kontakt s místními obyvateli, chtějí se účastnit, a ne být pouhými diváky, být součástí každodenního života dané destinace.

- Roste význam cestování jako součásti snahy o sebezlepšení – nejen jako formy odpočinku a relaxace, ale jako formy investice do osobního rozvoje, ať již z hlediska zdraví, vzdělání, rozvoje vybraných dovedností, či rozšíření kulturního přehledu.

- Turisté očekávají možnost volby a úpravy programu na míru, možnost variantního výběru z širokého spektra aktivit v destinaci a vytvoření programu na klíč. Ze strany organizátorů požadují větší flexibilitu a individuální přístup v přípravě itineráře, avšak s pohodlím a bezpečím organizovaného programu.

- Stále vzrůstá důraz na hodnotu získanou za zaplacenou částku – »value for money«. Cílem není dosažení nejnižší ceny, ale důraz na kvalitu poskytovaných služeb. Se »zcestovalostí« se zvyšuje náročnost a kritičnost turistů, vzájemné srovnávání jednotlivých destinací, jejich nabídky a kvality poskytovaných služeb.

Stydíte se za svého psa?

Promiňte mi malé zamyšlení. Žiji v Hluboké nad Vltavou téměř celý svůj život. Mám ráda Hlubokou takovou jaká je, krásnou a čistou. A přeji si, aby taková zůstala. Moc ráda se procházím se svou smečkou irských vlkodavů po hlubockém okolí. Jsem nadšená z krásné přírody a udržovaného okolí. S vděčností jsem přijala vstřícnost MU Hluboká v podobě rozvěšení sáček na psí exkrementy. Jsou všude, na náměstí, po celé Masarykově třídě. Stejně se po naší krásné Hluboké na chodnicích a zatravněných plochách válí psí »poklady«.

Mám tři psy, opravdu velké psy, prožívám s nimi vše. Hrají si s nimi, cvičím s nimi, krmím je granulemi a dobrotami, takže pak mám povinnost

po nich i sebrat »bobek«. Hanba by mě fackovala, kdybych tu hromádku, v mém případě hromadu ve trojím provedení neposbírala. A ještě větší hanba mně fackuje, když vidím, jak téměř sedmdesátiletá paní s malým pejskem jde a sbírá »nadělení« po cizích psech. Takže jdeme spolu a sbíráme a sbíráme. Smutnější na tom je, že tou samou cestou jdeme druhý den, psí »poklady« jsou tam znovu.

Další velký děs je, že občas narazím na exkrementy lidské - v parku, v našem krásném upraveném parku. Je vážně »super«, když se v tom pes vyválí nebo to chce sežrat. V tomhle případě mám obrovské štěstí, že moji něžní obři se těmto místům vyhýbají.

Je běžné a slušné, alespoň podle mého svědomí a vědomí, uklízet po svém, příp. po svých čtyřnohých přátelích. Mně, a myslím, že spouště dalších se nelíbí a je velmi nepříjemné vyhýbat se všem těm hromádkám, umývat denně boty, kočárky, ale i děti, když upadnou.

Přemýšlím, jak přesvědčit majitele, že uklízet po svých miláčcích je správné. Snad jen tím, že půjdu příkladem a budu i nadále uklízet po své tříhlavé sani.

Na závěr bych chtěla všem, kteří po svých pejscích uklízí, velmi poděkovat.

Ing Irena Rysová

Spolek Země pro Tebe, z.s.

Uklidme společně Hlubokou

Možná už jste zaslechli, že se v sobotu 16. 4. koná celorepubliková akce Uklidme Česko. Za náš spolek jsme se k této akci přihlásili jako organizátoři pro město Hluboká nad Vltavou, a tímto bychom Vás všechny chtěli pozvat k účasti. Úklid pořádáme ve spolupráci s Podnikem místního hospodářství, který po vstřícné domluvě s panem ředitelem Radou zajistí ochranné prostředky a svoz odpadu.

Sejdeme se v sobotu 16. 4. ve 13:00 u kostela sv. Jana Nepomuckého v centru, řekneme si potřebné instrukce a každý dostane rukavice a odpadkový pytel (možno donést si i své vlastní ochranné prostředky a pomůcky).

Uklízet budeme podle síly a chuti vše, co nám přijde do cesty. Máme pár tipů na vhodné trasy, konečná domluva však bude až na místě a každý si může svobodně vybrat, zda půjde ve skupince nebo sám, společnou trasou či na místo, které sám považuje za důležité uklidit.

Předpokládaný konec akce je v 17:00 opět u kostela, každý však může odejít dříve či později dle libosti.

Na příjemné setkání se za spolek Země pro Tebe těší

Petra Pištěláková a Jindřich Petr

Hledáme prostory pro spolkovou knihovnu

S návštěvou knihovny si spojuji takový ten povznášející a napínavý, možná i trochu spiklenecký pocit. Jdu si půjčit knihu naplněnou moudrostí a poznáním, která mě něco naučí, nebo přinejmenším alespoň trochu pobaví. Dostanu se do určité formy svazku s autorem a do nehmotného společenství všech, kteří jeho knihu četli. Skoro začínám tušit, co mysleli starověcí vzdělanci, když nad hlavní vchod Alexandrijské knihovny vytesali nápis: »Zde se léčí duše.«

Realita místních knihoven je však trpčí a vždy tyto idealistické představy spolehlivě rozežene. Asi nejhorší dojem na mě činí Jihočeská vědecká knihovna v Českých Budějovicích a »Akademická« knihovna při Jihočeské univerzitě.

V té první musíte k zapůjčení jedné knihy učinit hned několik nepříjemných kroků – registrace čtenáře se stokrátovým poplatkem, objednávka knihy

přes internet (přístup k regálům s knihami je absolutně omezený) a samotná návštěva, kdy se musíte proplést mezi drogovými dealery a majiteli různých falešných internetových identit, kteří využívají veřejný prostor s levným připojením ke svým velice vyhraněným účelům. Knihu máte půjčenou na měsíc, a když si ji zapomenete prodloužit (maximálně dvakrát), naskakují vám poplatky ve výši pěti korun za každý týden prodlení.

Ještě horší zážitek však představuje návštěva »Akademické« knihovny a záměrně píší akademické s uvozovkami, abych neurážel skutečnou Platónovu Akademii.

Tam se vlastně ani běžný smrtelník, nestudent JČU nedostane (pokud však dnes už v našem kraji není studentů JČU více než nestudentů JČU). Kdyby to však ráčil udělat, musí si za každou návštěvu připravit poplatek deset korun a silné nervy při proplétání mezi znučenými studenty, kteří tam chodí na kafičko a internet zdarma (Facebook a domácí úkoly). Bohužel katalog knih obsahuje povětšinou jen banální tituly odpovídající úrovni vysokoškolské powerpointové výuky. Zakoupit si tam však můžete špunty do uší, když je na louce vedle knihovny zrovna festák nebo reklamní akce Red Bullu, takže to zas tak hrozné asi není.

Určitým povzbuzením by mohly být malé lokální knihovny, kde často pracují lidé, kteří mají ke knihám vztah a mají vztah i ke svým čtenářům. Těmto knihovnám fandím a držím jim palce.

Přesto mám delší dobu myšlenku zřídit nevelkou knihovnu s opravdu kvalitními a aktuálními tituly. S knihami, které nejsou jen povinnou četbou do školy, protože se četly kdysi ve světě, který už dávno skončil. Anebo právě kdysi povinnou četbou byly a upadly v zapomnění, přestože jsou po staletích spánku právě teď aktuální.

Vím, že Hluboká není nafukovací, ale možná Vás napadá, kde by se taková knihovna dala zřídit, děláte možná aktivitu na Hluboké, s níž by se taková knihovna dala spojit. Nebo máte doma knihy, které stojí za to, a litujete tak jako já, že Vám leží jen doma na polici?

V každém případě budu rád a velice vděčný za jakékoli nápady a náměty k tématu. Pro další diskusi mě prosím neváhejte kontaktovat na e-mail: zemeprotebe@centrum.cz.

S díkem Jindřich Petr

Městská knihovna

Vás zve a přináší... pár tipů na dobré čtení...

Městská knihovna Vás rovněž zve k besedě s Jiřím Hájíčkem, kterou pořádá ve spolupráci s KC Panorama.

- T. Snyder, Černá zem

Kniha o historii holokaustu.

- B. Kuras, Jak zabít civilizaci - nové rozšířené vydání

Tato knížka se v rozšířeném pohledu pokouší probudit všechny, jimž na přežití civilizace záleží a přimět je k přemýšlení, jak jejímu zániku zabránit. Pokud je to ještě možné.

- J. Schovanec, O kolečko mív - Můj život s autismem

Autentický pohled do nitra člověka, který svůj handicap dokázal proměnit ve výhodu.

- L. Zibura, 40 dní pěšky do Jeruzaléma - O pouti bez cukrové vaty

Autobiografický příběh mladého muže, který sbalil svůj život do 12 kilogramů a vypravil se pěšky do Jeruzaléma. Přečtěte si vyprávění cynického kavárenského povaleče, který vám svým laskavě nekorektním humorem dokáže, že poutník rozhodně nemusí být katolík, asketa ani nudný člověk.

- S. des Horstová, Cartierova panterice - Podivuhodný příběh Jeanne Toussaintové, šperkařky králů. Vášnivý příběh o ženě, která se stala klenotem firmy Cartier.

- A. Navarrová, Cvičení paměti - 95 nápaditých her a úkolů pro všechny věkové kategorie

Nápaditá příručka slouží nejen k procvičování paměti a odhalování jejích slabých míst, ale i k pobavení.

- K. Stockettová, Černobílý svět

Společenský román, který vypráví hluboký a dojemný příběh zasazený do šedesátých let minulého století na americký Jih. Je vyprávěn očima tří výjimečných žen.

- M. Zgustová, Růže od Stalina - Pohnutý osud Stalinovy dcery

Originální a napínavý biografický román.

- S. Arango, Pravda a jiné lži

Napínavý příběh muže, který se ocitl na kraji propasti. Dosud se mu vždy dařilo unikat důsledkům svých činů - ale jednou zajde příliš daleko...

- J. Hájíček, Zloději zelených koní

Jihočeský fenomén nelegálního dobývání vltavínů přinesl do české literatury Jiří Hájíček již v roce 2001, kdy kniha vyšla poprvé. Novela se stala také předlohou celovečerního filmu.

- L. Beran, Písecká četnická pátračka

Výtečně napsané příběhy z pera emeritního komisaře kriminální služby a držitele několika prestižních literárních cen skvěle zobrazují atmosféru třicátých let minulého století.

Z fondu MK Hluboké nad Vltavou vybrala M. Krejcarová

GOLF CLUB HLUBOKÁ NAD VLTAVOU
Golf Resort Hluboká

Dolce Cabaña

Dolce Cabaña Opening Season 2016

Restaurace Dolce Cabaña a Golfový klub Hluboká nad Vltavou si Vás dovoluji pozvat na odpolední společenskou událost, která se koná v sobotu 16. 04. 2016.

PROGRAM:
16:00 hodin
Představení nového menu restaurace Dolce Cabaña
Bohaté degustační menu
Hudební doprovod
Afterparty

Vstupné: 490 Kč

TOP 10 **TOP 10**

Dolce Cabaña Opening Season 2016

Restaurace Dolce Cabaña a Golfový klub Hluboká nad Vltavou si Vás dovoluji pozvat na odpolední společenskou událost, která se koná v sobotu 16. 04. 2016 od 16:00 hodin.

Program:

Představení nového menu restaurace Dolce Cabaña

Bohaté degustační menu

Hudební doprovod

Afterparty

Vstupné: 490 Kč

Ukázkový výběr jídel z menu:

- Kuřecí bageta (kuřecí maso, karamelizovaná cibule, salát, omáčka Alioli)
- Čerstvé panini (sýr, dušená vepřová šunka)
- Tomatová polévka s pestem ■ Gazpacho s olivovým olejem

- Roastbeef s domácí tatarskou omáčkou
- Krevety Pil-Pil (ožehnuté krevety s chilli a česnekem)
- Domácí nakládaný hermelín s pečivem
- Míchaný salát s rajčaty, mini smaženým sýrem a medovým dresinkem
- Míchaný salát s marinovaným lososem, rajčaty a sezamem
- Argentinský Rib eye steak s omáčkou Chimichurri a rozmarýnovými bramborami
- Smažené kalamáry s omáčkou Alioli a míchaným salátem
- Lasagne Bolognese „Dolce Cabaña“
- Smažený sýr s domácími hranolky a tatarskou omáčkou
- Tagliatelle á la Marinera (s krevetami a česnekem)
- Spaghetti s domácím bazalkovým pestem
- Čerstvě připravené palačinky s čokoládou, ovocem a smetanou

Prosíme o potvrzení účasti do 14. 04. 2016 na tel.: +420 776 826 376,
e-mail: recepce@golfhluboka.cz.

Pouť v Purkarci

Vedle maškarního diskoplesu v Purkarci pořádaného SDH (letos s opravdu velkou účastí!) ještě k nahlédnutí foto z turnaje ve stolním tenisu.

A ještě pozvánka pro všechny - SDH Purkarec pořádá 23. dubna od 20 hodin pouťovou zábavu, hraje Netolická pětka

Za Purkarecké zdraví náš zpravodajský dopisovatel, pan Miroslav Jícha

V zajetí noci

Předvěta: *Leckdo mi možná bude mít za zlé, že vzpomínám na Hlubokou nad Vltavou v období padesátých a šedesátých let, tedy na období hluboké totality, jenomže jiné dětství, v jiné době a jinde jsem neměl, takže nic naplat, moje vzpomínky na Hlubokou jsou zkrátka totalitní.*

Že se dají tropit nepředloženosti prolézáním kanálů alias tajných chodeb v podzemí, to je, řekl bych, docela pochopitelné. Jsou někteří lidé, co to nechápou, ale s tím se musíme smířit. Kdyby všichni lidé dělali jenom to, co je v daném čase ofiší správné, možná bychom ještě posedávali po stromech a žvejkali lišejník. Jednoho krásného dne jsme vymysleli akci, která mě dodnes naplňuje na jedné straně hrdostí, na druhé straně mám nepříjemné pocity lepkavého strachu. Byla to akce na náš věk docela vymakaná, i když měla svoje zásadní kiksy.

Všechno začalo tím, že jsme o prázdninách, když jsme neměli co dělat, chodili do zámku. Ne však tropit všelijaké blbosti, ale na normální prohlídky. Tehdy platilo nepsané pravidlo, že místní děti chodily zadarmo, takže jsme se čas od času přidali k nějaké výpravě a šli se do zámku podívat. Hlavně kvůli zbrojnici, která byla až na samém konci prohlídky. Odevzdávaly se tam pantofle, které si návštěvníci obouvali na začátku prohlídky, průvodce se také s návštěvníky loučil a vyzýval je, ať přijdou znova, takže bývalo dost času si všechno pořádně prohlédnout. Pantofle se dávaly na vozečky, ze kterých uklízečky pak udělaly malý vláček a přetahovaly je do míst, kde prohlídky začínaly. Ve zbrojnici byly haldy vojenských helem, stála tady tři brnění, byly tu dále halapartny, píky, hromada kamenných koulí, houfnice a děla. Byla to pro nás děti zdaleka nejpobídnější místnost. Letitá tradice závěru prohlídek ve zbrojnici byla přerušena poté, co nějaká, na Nobelovku zralá hlava, nechala přeměnit zbrojnici na památník úspěchů socialismu a dělnického hnutí. Politická moc oné podivuhodné doby měla sice svoje baráky, ale tam by lidi normálně na jejich výstavky nechodili, tak to narvali do zámku ke Schwarzenberkům. Ne že bych byl tak moc krvežíznivým odpůrcem dělnického hnutí a socialistických myšlének, ale takovéto spojení s památkou světového formátu bylo jako železná pěst do vyvaleného voka. Bylo to natolik příšerné, že to nevydržely ani špičky sosasmu a do zámku se vrátila zbrojnice. I když už to nebyla ta stará zbrojnice, protože v ní na pohled nebylo to, co bývalo v původní zbrojnici. Kdož ví, jaké rezidence od té doby zdobí středověká zbroj. Ale zpátky do doby našeho vyprávění.

Jednou jsme se ve zbrojnici zdrželi prohlížením nějaké výzbroje a zaslechli jsme líčení paní P., která srovnávala pantofle na vozíku a líčila svým kolegyním, že ona a ještě nějaká paní zahlédly večer v zámku velkého černého psa, který pobíhal po chodbách a komnatách. A svou přednášku končila sdělením, že ať si myslí kdo chce, co chce, ona by do komnat zámku po setmění sama nevnikla.

Strašidlo tedy bylo na světě, ještě zbývalo, dostat se mu na kobytku. Historie nás stále a stále poučuje o tom, že neznámo a tajemno vždy přitahovalo pozornost mnoha lidí, naši samozřejmě taky. A tak jsme začali vymýšlet akci, jak zůstat v zámku přes noc a zjistit, zda tam ten velký černý pes běhá, nebo ne. I sesedla se rada mladovědů a rozhodla jednoho krásného dne na začátku prázdnin takto: Do zámku se půjde, půjdou pouze dobrovolníci. Pokud nebudou, akce se ruší a jede se dál, podél hlubokých vod a černých skal. Ale dobrovolníci byli. Jak být v noci mimo domov, vyřešili jsme docela snadno. Každé prázdniny jsme pár dní někde stanovali, tak budeme i tentokrát, a to na zahradě pana D. Bude nás aspoň osm. Do zámku půjdou nejvýše tři, a to takto: Šest nebo sedm z nás půjde na prohlídku s poslední výpravou a tři z nich se v zámku »ztratí«. Ráno s první výpravou půjdou další tři, pokud možno jiní, než den předtím večer a krotitelé duchů se k výpravě nenápadně přidají v oblasti zámeckého divadla. To bylo otevřené, zacházel tam jen ten, kdo chtěl a kolem vedla chodba, ve které tvořila výprava had, do něhož bylo celkem jednoduché se nenápadně přimíchat. Hoši,

kteří v zámku nezůstávali, tvořili krytí, aby bylo vidět, že nějací hoši ve výpravě jsou a také odcházejí. Tomuto plánu ovšem předcházela příprava spočívající v tom, že jsme po malých skupinkách chodili na prohlídky a sledovali »cvrkot«. Tady jsme udělali první chybu, nebyla ale zásadní. Zrovna, když jsem byl na výzvěďách já s J. a T., zahleděl se na nás dlouholetý průvodce a znalec historie pan K. a pravil:

»Cože chlapci, že je vás tu tolik? Takový máte zájem o historii?«

»Ano, máme. Soudružka učitelka nám dala přes prázdniny za úkol navštěvovat památky a po prázdninách o tom budeme psát slohovou práci.«

Ve chvíli nouze mě osvětlil spásný nápad. Pan K., dobrotivý starý pán, nic zlého netuše, se nám, zlolačným parchantům, následkem toho obětavě věnoval.

»Zde si hoši povšimněte vykládaného stropu. Všechny řezbářské práce na zámku jsou celoživotním dílem otce a syna Vondruškových z Hluboké. Povšimněte si hlouuuúbky zrcadla, které jest až z Benátek. A tu! Hleďte! To je nesmrtelný da Vinci!!! Víte chlapci, kdo to byl da Vinci?«

Pamatuju si to, protože jsem si to z opatrnosti zapsal. Co kdyby nakonec došlo k tomu, že bychom nějaký sloh psali. Ale moje obavy v tomto směru byly zbytečné. Pan K. se co chvíli takto věnoval někomu jinému a nepřikládal tomu zásadní význam. Když jsme vymáklí ilegální vstup a výstup ze zámku, byl vyhlášen den »D«. Na zahradě pana D. jsme postavili tři stany, večer jsme zapálili ohýnek a za vůně opékaných buřtů jsme dolažovali podrobnosti. Bylo nám blaze, a proč by ne. Prázdniny byly před námi, dobrodružná výprava byla za dveřmi, v partě jsme se cítili jako páni tvorstva a v žaludcích nás hřály výborné opečené špekáčky. Tehdy byly buřty, také se říkalo knaky, z opravdového masa a opravdového špeku, dneska si chudáci táborníci opalují na ohni mastný papundekl s hrdě znějící reklamou, že obsahuje padesát procent masa. Ostatně to maso bych chtěl vidět. Ani dobrodružství nemůžou dnešní kluci zažít takové jako my. Mají jenom atrapy ve formě počítačových her, a to je hodně chudá náplast. Když o tom tak přemýšlím, docela by mě zajímalo, co by s námi dnešní společnost vyvedla, kdybychom svoje tehdejší lotroviny předvedli v současnosti. Asi by to s námi dopadlo hodně špatně. Televize by přinesla vyšperkované zprávy o dětském gangu terorizujícím městečko, psycholog by hovořil na téma »kde se stala chyba«, noviny by se obuly do nedostatečné výchovy v rodinách a ve školách a my bychom skončili v diagnostických ústavech jako odstrašující případy dětí frustrovaných bezcitným kolotočem korupce a zločinu. Fuj, to jsou představy. Tehdy jsme obvykle vyfasovali pár facek, v horším případě jich bylo více než pár, v komplikovaných případech otcové odepnuli pásek nebo použili výchovný kus hadice. Byly to sice metody potlačující základní lidská práva, na druhé straně stoprocentně fungovaly. V nejhorším případě naslinili funkcionáři školy inkoustové tužky a došlo na poznámky a třídní důtky. To mělo za následek další represálie v kruhu rodinném, takže jsme pak chodili po městečku a pomáhali jsme dospělým spoluobčanům uklízet uhlí, dříví a podobně, abychom své těžké hříchy smyli. Leckteré útlocitné občany zmýlil náš andělský vzhled a dostali jsme pár korun na cukroví. My jsme si ovšem neprodleně koupili cigarety, tehdy frčely Lípy, Partyzánky a Glóbusky, a šli jsme kouřit do zámeckého parku k rybníčku, čímž jsme nebezpečně zpomalující kolotoč průserů znovu roztočili. Ale zpátky k honbě na strašidlo.

Zdálo by se, že jsme měli celou akci promyšlenou do detailů. Inu, do detailů možná, ale zásadní věc nám unikla. Nikoho z nás nenapadlo, že bychom v zámku toho strašidelného psa skutečně potkali. Ze strašidla jsme prostě strach neměli. V nejhorším případě tam ten čokl bude chvíli pobíhat a pak zmizí, je přeci strašidelný. A za druhé nás nenapadlo, co tam budeme celou noc dělat. To v podstatě bylo to hlavní, ale v naší euforii jsme to jaksi přehlédli. Celá příprava na noc představovala jednu baterku, a to bylo všechno.

Příštího dne jsme byli v očekávání velké akce všichni mírně nervózní. Sestava dobrovolníků se také opakovaně měnila. Nejprve jsme se do přenocující skupiny hlásili všichni, pak se to některým rozleželo a dobrovolně odstoupili. Do zámku na poslední prohlídku nás šlo šest, k přenocování byli vybráni P., K. a M. Já s, B.A. T. jsme dělali krytí.

Ještě během prohlídky pojednou prohlásil M., že z toho má víchr a že by raději zůstal venku. I řekl jsem, že pokud B. nebo T. nebudou chtít zůstat, zůstanu v zámku já. Pak jsem toho sice litoval, protože bych se daleko raději válel ve stanu a přemýšlel, co asi dělají ti v zámku, ale zpátky jsem to nevzal. Tak jsem tam nakonec zůstal s P. a K. Ztratit se z výpravy nebyl žádný kumšt, horší bylo vyhnout se předposlední výpravě. Tehdy se provádělo tím způsobem, že jedna výprava odcházela, dvě byly v zámku a jedna se připravovala na vstup. Ty výpravy, co byly zrovna v zámku, se dvakrát potkaly a my jsme se ztratili mezi prvním a druhým křížením. Výprav tehdy chodilo dost a dost, městečko bývalo plné autobusů. Když jsme se zdárně vyhnuli druhé výpravě, zalezli jsme do již zmíněného zámeckého divadla a čekali, až projedou ženský s vláčkem vozejků s pantoflema. Nevím, kolik bylo hodin, ale svítilo sluníčko a nám bylo ještě hej. Po nekonečných minutách se od zbrojnice ozvaly hlasy a po chvíli se objevily ženské s vozejkama.

»Ty brďo, voni prohlížej místnosti!« Vyhrkl pojednou P. a začal horečně hledat úkryt.

»Neblbni, nemaj o nás tušení, jen tak to tady přehlídnu. Stačí, když si lehneš támhle za to,« ukázal M. na nějaké lavice nejdále od vstupu, kam jsme také rychle zalezli.

Vláček projel, drkotání a skřípění vozejků postupně umlklo v dáli a za chvíli bylo jasné, že první fáze se zdařila, byli jsme v zámku sami.

Pořád to ještě šlo, dokud bylo světlo. Slunce už zalezlo za stromy, do zámeckých komnat se začal vkrádat stín, a jak postupovalo šero, ustupovalo moje odhodlání i odvaha. P. a K. byli klidní, což mi dodávalo ještě jakous takous sílu, ale pak mi napadlo, že já možná vypadám taky klidně a propadl jsem metle cestovatelů a dobrodruhů, trudnomyslnosti.

»Klucí, já jsem salát, měl jsem radši zůstat venku.«

»Kdybych měl chcipnout, tak to tady vydržím, dovedeš si představit jakou bysme měli vostudu, dybysme to vzdali? Ani náhodou!« řekl, M.A. dodal mi trochu tolik potřebné odvahy.

»Jasně, pojdte se tady trochu porozhlédnout, když už jsme tady.« přidal se P.

V houstnoucí tmě jsme prošli několika místnostmi, a když už jsme skoro neviděli, zalezli jsme zase do divadla. Baterku jsme nerozsvítili z obavy, aby nebylo zvenku vidět, že v zámku někdo je. Bylo skoro deset hodin, když jsme zaslechli odněkud zdání skřípání a praskání. Vletěli jsme za lavice a ani nedutali. Jak jsme si později řekli, měli jsme v ten moment strach, že se o nás ví a jdou nás hledat. Zajímavé bylo, že ani jednoho z nás nenapadlo, že by to mohl být onen strašidelný černý pes, kvůli kterému jsme tam vlastně byli. Zvuky po chvíli ustaly, rozhostilo se ticho a tma. Občas někde něco zavržalo nebo zaskřípalo, to je v takovém mohutném baráku normální, brzy jsme si na to zvykli.

Po chvíli pravil P., že se mu chce na malou, co má dělat. Napřed jsme se mu smáli, ale pak nás napadlo, že nás to může potkat taky a dali jsme mu baterku, aby si šel něco najít. Na zámku byl sice někde záchod, jenže ten byl bůhvídkde, navíc byl zamčený a výpravám se jen říkalo, že za těma dveřma je.

V tu chvíli jsem si vzpomněl na vyprávění svého otce, který se jako kluk jednou ocitl v zámku v době, kdy tam ještě dlel Adolf ze Schwarzenberku. Osobního řidiče mu dělal náš vzdálený příbuzný, strejda P. a s ním byl kromě jiných pozván na zámek jako kluk i můj otec a ještě nějaký jeho starší kamarád. Co se tam vlastně odehrávalo, to si nepamatuju, ale otec dával k dobru historku, jak se tomu jeho kamarádovi začalo v jednu chvíli chtít neodbytně na velkou. Styděl se na záchod zeptat, panstvo bylo holt panstvo, tak pobíhal sem a tam, poulič oči, potil se, bledl, ale záchod nenašel. Když už hrozilo bezprostřední

nebezpečí samovolného odchodu stolice, vletěl v zoufalství do nějaké místnosti, která se ukázala být ložnicí paní kněžny, skočil na bohatě nastlanou postel, odhodil peřinu a položil do postele bohatýrskou stolicí. Poté v šoku svůj neblahý výtvar úhledně zastlal, vypotácel se ven a polomrtvý strachy se svěřil mému otci. Ten sice dostal záchvat smíchu, ale jat pudem sebezáchovy, sebral kamaráda a ze zámku se urychleně vypařili. Škoda, že historie nezaznamenala reakci paní kněžny, když si šla lehnout. Musíme se spokojit pouze s představami, ale myslím, že i ty stačí.

Vzpomínání přerušil P., který se vracel z akce, šel potmě a otloukal se o lavice.

»Kde máš baterku, ty vole?« zeptal se M.

»Ježišmarjá, já jí postavil na nákej schod a nechal jsem jí tam!«

»No, dobrý, tak si dej čelem vzad a jdi jí najít, bez ní jsme v loži.«

»Tak mi klucí pojdte pomoci.« žadonil P., kterému se evidentně zpátky do tmy nechtělo.

»Jasně, ty si blbej, a najdem to podle toho, kde je mokro, co?«

Na to neřekl P. nic, odšoural se zpátky do tmy, odkud se co chvíli ozývaly temné rány doprovázené nereprodukovatelnými výrazy. Ale baterku našel a bylo veselejší.

Přestáli jsme půlnoc, chvíli jsme si povídali, pak jsme začali podřimovat. Jenže nám začala být zima, se kterou jsme jaksi taky nepočítali. Ostatně, i kdybychom počítali, asi bychom s dekou na zádech moc nenápadně nevypadali. Já jsem potmě nahmatl nějaký visící hadr a opatrně za něj zatahal. Jenže hadr povolil a spadl na podlahu, současně bříklo o podlahu dřevěná tyčka. P. na to posvítíl a zjistili jsme, že to je nějaký bočný závěs s tyčkou, našťěsti jen lehkou a tenkou. Dřevce opony jsem znal z ochotnického divadla, kdyby ten spadnul, to by byla jinačí prda, navíc by nás mohl pozabíjet.

»Prosímtež už na nic nešmatej!« úpěl M.

»Kdybysme tu něco rozsekali, tak máme takovej průser, že nám nepomůže ani svěcená voda!«

»Tak se s tím aspoň přikrejem.«

Snažil jsem se aspoň trochu obhájit. Jenže v kuželu světla z baterky byly vidět oblaka prachu, houstnoucí každým pohybem závěsu. Tak jsme ho odtáhli stranou a do rána klepali kosu. Když po čtvrté hodině ranní začínalo pomalu svítat, už jsme nepovídali, jenom unaveně klímali a upadali do krátkých epizod neklidného polospánku. S ranním rozbřeskem jsme zkoumali, co vlastně spadlo, ale nešlo našťěsti o nic, co by stálo za řeč. Dnes už si nepamatuju, v kolik hodin šla do zámku první výprava, ale čekání na ni bylo doslova nekonečné. Také jsme měli obavy, zda hoši, co měli ráno dělat zastírací manévry, opravdu dorazí. Ale dorazili včas, ve výpravě byli, vmísili jsme se bez problémů. Navíc jsme měli kliku, šlo o školní zájezd, kde bylo asi dvacet dětí různého věku, všechno proběhlo hladce. Hoši nám hlásili, že je všechno v pořádku a že dlouho do noci nemohli usnout, seděli u ohně a vzpomínali na nás. Byli samozřejmě zvědaví, jak to probíhalo, vyprávění nebralo konce, všechno jsme jim přefíkávali postupně několikrát. Až se nakonec B. zeptal:

»A černýho psa jste viděli?«

M. se na něj dlouze zadíval a pak řekl:

»Jakýho psa ty vole? Co by tam nákej čokl dělal?«

Nu a to je konec celého příběhu. Považuji za nutné dodat pár slov. Bylo nás osm, čtyři z nás už bohužel mezi námi nejsou, budiž to věnováno jejich památce. Tato akce se nikdy neprovalila. Ačkoli jsme nešli krást ani udělat nic zlého a víceméně šlo o jakousi týmovou zkoušku odvahy, byli jsme si vědomi, že by z toho byl průšvih těžkého kalibru. Nebo možná taky nebyl, čert ví. Je třeba ale říci, že minulost nelze vidět současnými očima. A vo tom to je.

vzpomínkový seriál píše MUDr. Věnceslav Černý

Máte očipovaného pejska?

MIKROČIP JE JENOM ČÍSLO!

BEZ REGISTRACE NEMÁ ŽÁDNÝ VÝZNAM.

Má váš pes mikročip? Možná i vy jste na omylu! Stále se totiž setkáváme s nepochopením systému a se špatnou informovaností majitelů čipovaných zvířat. Prosíme vás o přečtení následujících řádek a o šíření těchto informací dále.

Pokud máte své zvíře označené veterinárním mikročipem, neznamená to, že vás, jako vlastníka, podle něj někdo dohledá. Vlastní mikročip je jen patnáct po sobě jdoucích čísel. Tento kód musíte registrovat v některé z celostátních databází, které u nás působí (backhome, identifikace, narodneregistr, czpetnet) a připojit k němu své kontaktní údaje. Teprve potom může mikročip plnit správně svou funkci. Registrace v jiné, malé nebo lokální databázi pro vás nemá význam! Nevěřte ani tvrzení, že za vás někdo registraci provedl! Ověřte si, že máte mikročip opravdu řádně registrovaný. My z vlastních zkušeností doporučujeme registraci u www.backhome.cz, kontrolu pak proveďte v www.narodneregistr.cz.

S účinností od 1. října 2008 vstoupila v platnost novela zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, která mimo jiné upravuje pravomoci obcí ve vztahu k chovatelům zvířat. V § 13 b nově dává obcím pravomoc označovat toulavé a opuštěné psy a obecně závaznou vyhláškou stanovit chovatelům povinnost nechat trvale nezaměnitelně označit psy, a povinnost přihlásit psy do evidence.

Zákon umožňuje označování zvířat způsobem, který způsobuje při aplikaci jen mírnou, nebo přechodnou bolest, zejména tetováním, nebo mikročipem.

CO JE MIKROČIP?

Označování zvířat mikročipem je moderní, velmi perspektivní metoda, pomocí které získáme časově neomezené a trvale průkazné a nezaměnitelné označení, které usnadňuje identifikaci při nalezení zatoulaných, opuštěných či zcizených zvířat, usnadňuje náhrady škod a pohledávek, pojištění a plnění při pojistné události, vylučuje nezákonné činnosti se zvířaty a podobně. Obecně tedy označení mikročipem a následná registrace mikročipu jednoznačně spojí označené zvíře a jeho majitele.

Vlastní mikročip je veterinárně schválený přípravek tvořený kapslí dosud převážně z bioskla o rozměrech zpravidla 2 x 11 mm, v níž je uložena anténa a pasivní nosič informací nesoucí vlastní identifikační patnáctimístný kód. Veterinární lékař jej zavádí injekčně do podkoží u psů a koček na levou stranu krku, kde dojde k jeho zapouzdření. Systém radiofrekvenční identifikace (tzv. čipování) upravují mezinárodně platné normy pro RFID - ISO 11784 a 11785, které sjednocují systém požadavků EU (Nařízení EU č. 998/2003 o pohybu zvířat v zájmových chovech na území členských zemí EU).

JAK TO FUNGUJE?

Vlastní aplikace sama o sobě nemá valný význam. Po označení zvířete je nutné registrovat mikročip na jméno majitele (popřípadě na firmu a podobně)! Teprve poté systém začíná fungovat. Na zvířeti se na první pohled (ani pohmat) nepozná, že je označené, psa nelze ani sledovat pomocí GPS souřadnic. Pokud je nalezeno toulavé zvíře, je pomocí čtečky vyvolán identifikační kód mikročipu. Tento patnáctimístný číselný kód je následně zadán do vyhledávací některé z celostátních nebo nadnárodních databází: (backhome, identifikace, narodneregistr, czpetnet, popřípadě databáze obecních a městských úřadů, prostřednictvím veterináře do databáze Komory veterinárních lékařů). Pokud je mikročip registrován, získáme obratem v kontakt na majitele psa. Malé databáze mají ale jen omezený, lokální význam a nemohou být zpravidla využity pro vyhledávání majitelů nalezených zvířat. Všechny údaje evidované v databázích majitelů zvířat jsou shromažďovány v souladu se zákonem na ochranu osobních údajů.

JAKÉ PŘINÁŠÍ VÝHODY?

U nalezeného zvířete můžeme pomocí internetové aplikace obratem získat kontakty přímo na majitele (s výjimkou databáze narodneregistr.cz) a domluvit se s ním na jeho předání. Zvíře tak není nutné umisťovat do útulku, majitel si jej může bezprostředně převzít. Zvířata netrpí zbytečným stresem z neznámého prostředí a v nejkratším možném čase se vrací domů.

Obcím se sníží náklady na péči o toulavá zvířata, protože je možné identifikovat majitele, který nese tyto náklady ze zákona.

Majitel zvířete označeného mikročipem může v souladu s nařízením EU č. 998/2003 se svým zvířetem cestovat po státech EU.

Obecní a městské úřady zpřesní evidence psů a získají nástroj k jednoznačné identifikaci psů a jejich majitelů a k následným činnostem.

Nezodpovědní majitelé nemohou beztrestně opustit zvířata, o která nechtějí pečovat a která, není-li znám majitel, připadají do péče obci.

Psy označené mikročipem je možné pojistit proti riziku způsobení škod...

KOLIK STOJÍ APLIKACE MIKROČIPU?

Mikročipy mohou aplikovat praktičtí veterinární lékaři. Cena za aplikaci mikročipu se tak pohybuje v rozmezí zhruba od 350,- do 600 Kč v závislosti na konkrétní veterinární ošetřovně, použitím mikročipu a podobně.

Cena za aplikaci mikročipu a jeho registraci je jednorázová na celý život zvířete.

z webu Animal rescue - odchyťová služba a útulek

Montera, spol. s r. o., Munice 73

přijme pracovníka do výroby oken a dveří

Tel.: 387 929 711

E-mail: office@montera.cz

Opravy automobilů - rychle, levně, kvalitně

Drobné karosářské práce – mechanické práce – příprava na STK – diagnostika – v ceně vyčištění interiéru!

E-mail: ez.servis@seznam.cz. Tel.: 723 078 410

Prodej slepiček

Drůbež Červený Hrádek prodává slepičky typu Tetra hnědá a Dominant ve všech barvách. Stáří 14-19 týdnů. Cena 149-180 Kč/ks. Prodej se uskuteční: 11. května a 17. června 2016. Hluboká n. Vlt. – vlak. nádraží/ poblíž SOŠ elektrotechnické - 15.35 hod.

Při prodeji slepiček - výkup králíčích kožek - cena dle poptávky. Informace: Po-Pá 9.00 – 16.00 hod.

tel.: 601 576 270, 606 550 204, 728 605 840.

Ta příští Hluboká

Z informací starosty Tomáše Jirsy a zastupitele Davida Štátného jsme pro vás vybrali zprávy o tom, jak by mělo už v brzké době vyhlížet centrum města v úseku pod náměstím. Více možná vypoví modelové fotografie a informace z technické zprávy.

Vše je zatím na papíře a v představách města a architekta, nicméně už brzy město začne realizovat první kroky. Studie vznikala ve spolupráci s Ing. arch. Davidem Smrčkou. V postupných etapách se promění veřejný prostor od autobusových zastávek pod kostelem nahoru k Masarykově ulici, prostor kolem sýpky a také Zborovská ulice. Proměna téhle části města bude jistě vítanou změnou pro místní občany a stane se také důstojným vstupem do města pro návštěvníky a turisty.

Úsek od parkoviště ke Zborovské

Důležitým úkolem proměny této části vnitřního městského prostoru bylo vytvoření estetického a příjemně pohostinného prostoru, který přivítá jednak turisty, kteří právě přijeli na Hlubokou, ale stejně tak bude každodenně vlídný k těm,

kdo procházejí cestou od zastávek autobusu k domovu. Příjemný vjem přinese kromě architektonických prvků hlavně rozšíření zeleně, nově vysazených stromů a keřů, laviček a odpočivných zákoutí pro dospělé i děti.

Na vizualizaci vidíme změny v oblasti přístupové cesty z parkoviště až po Zborovskou ulici, a kolem sýpky ke kostelu. Dnes v oblasti autobusových zastávek chybí přechod přes ulici, chodci přicházející od velkého parkoviště překonají ulici většinou před restaurací Hubert. Vytvořením nového chodníku na straně parkoviště, přechodu a rozšířením chodníku podél zahrádek, včetně vysazení stromů, zeleně, osazení laviček, přispěje změna k atraktivitě místa právě pro pěší. Zelený pás před zahrádkami patří městu, takže nebude nijak zasahováno do práv soukromých vlastníků.

Odbočíme-li a budeme stoupat směrem k Domovu důchodců, dostaneme se na místo parčíku pod Domovem důchodců. Zde bude vytvořen kulturnější prostor lákající k pozdržení, odpočinku. Ale stejně tak by měl sloužit k mírné aktivitě kolemjdoucích. Lavičky, stoly, třeba i doplněné časopisy a knihami, hrami pro inspiraci. Navíc zde budou postupně doplňovány sochy, tak jak město postupně nakupuje umělecké artefakty pravidelně každý rok. Dnešní moderní doba nabídne informační tabule s dotykovým displejem, kde se zvědavým otevrou denní i výhledové programy ve městě a okolí. Co se kde koná, či konat bude - virtuální infocentrum.

Moderními vizuálními tabulemi také seznámí návštěvníky ve zkratce s hlubockou historií, zajímavostmi.

Kombinace světelných boxů a dotykových displejů s potřebnými informacemi ušetří například provozní náklady informačního centra, které bude moci být mimo sezónu zavřené. Lidé si informace vyhledají sami, turisté budou soběstační, celoročně otevřené záchodky na parkovišti splní i tuto nutnost. Pohodová zóna, možnost dobítí baterek mobilů nebo tabletů, u stojanu s přístřeškem pro cyklisty možnost banální opravy kola, to vše bude možné.

Sýpka

Věčné téma ošuntělé, leč historické sýpky při vstupu do města.

Místo kolem sýpky pravděpodobně zkrásní oproti dnešní skutečnosti nejvýrazněji. Vysvobodí se ze zajetí. Otevře se světu. Bude sloužit nejen jako vstupní a přijímací prostor našeho města pro návštěvníky odjinud, ale významně rozšíří městský veřejný prostor.

Terásky příjemně rozčlení nově otevřenou plochu před sýpkou až k zadnímu traktu kostela, kde se znovu narodí přístupová cesta kolem kostela k Masarykově ulici. Nepoužívané původní schodiště, dnešní slepá cesta ke kostelu a k městu, tak po mnoha letech zažije svoji renesanci.

Zároveň u sýpky vznikne prostor pro dětský venkovní koutek, v horní klidné části pod kostelem. Celý prostor před sýpkou bude

možné využívat jako venkovní amfiteátr pro pořádání projekcí, trhů a dalších akcí.

Dosud komunikačně mrtvý nepropustný prostor se propojí výběrem cest k vnitřnímu městu i směrem k zámku – tahle část města nebude více obcházena a konečně bude živou částí města. Lidé si budou moci vybírat, zda procházet parkovým prostorem kolem Domova důchodců a Podzámčí nahoru. Nebo se zastavit u sýpky a vydat se přímo ke kostelu a do města vpravo.

Zajímavou novinkou je určitě také zrození minipivovaru u bývalého hotelu Obec – v zadní části budovy (dřívější diskotéka) obrácené ke kostelu. Už se na něm pracuje. A protože Hluboká už má svou vinici, v upraveném okolí sýpky později najde své místo k životu i několik rostlin chmelu. Malá chmelnice tak bude lákadlem k ochutnávce produkce místního pivovárku.

Sýpka, výrazná dominanta města, nyní smutná budova. Je už definitivně rozhodnuto, co z ní – nebo v ní – po rekonstrukci bude?

Muzeum, jedno výstavní patro, kongresový prostor pro hotely, kam by se vešlo více lidí najednou – místní hotely absenci podobného prostoru avizují delší dobu. Mají poptávky, ale nemají možnost jim vyhovět. Je ještě více námětů k jednání, více možností využití. Přemýšlení nad tím, co by nebylo příliš nákladné, ale co je potřebné. Konečné řešení už se blíží, intenzivně se hledají finanční prostředky na rekonstrukci budovy.

V prostoru u sýpky vznikne malé parkoviště pro asi 30 aut. To bude jeden z prvních úkolů přestavby, protože parkoviště bude muset nahradit parkovací místa ve Zborovské ulici. Zborovská v místě kolem Domova důchodců bude průjezdná zklidněná komunikace, určena pouze k zásobování obchodu a obsluze Domova důchodců. Nebude zde už možné parkovat auty, takže město přijde o zhruba 11 parkovacích míst.

Realizace navržené studie, rozpracované do detailního projektu, se bude realizovat postupně v několika fázích. Letos by se měl zvládnout právě projekt malého parkoviště, Zborovské ulice a zeleného parčíku, dětské hřiště včetně stavebního povolení. Parkoviště jako první důležitá fáze přijde na řadu zřejmě již příští rok, ani druhá fáze přeměny chodníků pěšího přístupu od velkého parkoviště k sýpce nebude natolik finančně náročná, aby nebylo možné ji realizovat.

Pak na základě finančních odhadů, budou jednotlivé kroky regenerace této části centra města zařazovány do rozpočtu. Posledním parádním kouskem pak bude rekonstrukce sýpky.

Můžeme se těšit!

Urbanistická studie

STUDIE CENTRA MĚSTA HLUBOKÁ NAD VLTAVOU

Předmětem studie je řešení veřejného prostoru, kterým prochází návštěvník města při cestě z hlavního parkoviště, případně z autobusové zastávky, na zámek Hluboká nebo do centra města. Studie řeší zejména komunikace pro pěší a jejich návaznost na přilehlé plochy. Dále se snaží začlenit budovu současné sýpky a přilehlý prostor do fungujícího veřejného prostoru. V tomto případě studie vychází ze zpracované studie na rekonstrukci sýpky a využití budovy jako muzea. V neposlední řadě se studie zabývá návrhem nových parkovacích ploch.

Samostatnou kapitolu tvoří návrh městského mobiliáře a návrh uceleného informačního systému.

Studie by měla sloužit jako podklad pro zpracování navazující projektové dokumentace na rekonstrukci a revitalizaci řešeného území. Předmětem studie není detailní řešení veřejných prostor, pouze určení jejich polohy, jejich návaznost na okolí a nastínění jejich funkce.

Řešené území je vymezeno ulicemi Masarykova, Tyršova, Švermova a ulicí Nad Parkovištěm až po hlavní parkoviště. Studie se zabývá především pozemky ve vlastnictví města Hluboká nad Vltavou, případně v majetku České republiky.

Současný stav území je jako první prezentace města pro návštěvníky nevyhovující. Turisté po svém příjezdu na Hlubokou nad Vltavou, ať už autem na hlavní parkoviště nebo autobusem na zastávku Pod Kostelem, absolvují cestu pěšky k zámku nebo do centra města.

Po vystoupení z auta na hlavním parkovišti jsou nuceni jít nejprve po chodníku ulicí Nad Parkovištěm. Problematický je už přechod z hlavního parkoviště na chodník lemující ulici pouze po její severní straně. K dosažení přechodu pro chodce musí turista projít kolem restaurace Hubert a dále úzkým koridorem mezi okrasnými keři. Tento průchod je dosti stísněný a nereprezentativní. Samotný chodník je svými prostorovými parametry ucházející (cca 2 m), problematický je však jeho měnicí se povrch (betonová dlažba, rozbitý litý beton) a okolí. Zelený pás podél chodníku je doplněn nahodile umístěnou rozličnou zelení keřového charakteru. Obdobná situace je i u chodníků při cestě z autobusových zastávek. Dimenze chodníků je dostatečná (cca 2 m), avšak jejich živý povrch není estetický. Plochy zeleně s nahodile umístěnými keři rovněž ne. Přechod z jižní zastávky na chodník na severní straně ulice chybí.

Nepřehledný je celý úsek komunikace u obou autobusových zastávek. Místo tradičního zálivu pro zastávky je na jižní straně záliv rozšířen a značně předimenzován, na severní straně záliv jako takový úplně chybí. Přes

dostatečnou šíří prostoru komunikace, která vyhovuje pro zastavení dvou autobusů a průjezd vozidel ve dvou jízdních pružích, dochází zde k nepřehledným dopravním situacím.

Na ulici Nad Parkovištěm navazuje při cestě do centra města, respektive na zámek Hluboká, ulice Zborovská. Ulice Zborovská je ve své jižní části obousměrná s jednostranným chodníkem. Profil komunikace i chodníku je dostatečný (6 m, 3 m). Nevyhovující je však povrch chodníku - litý hrubozrnný beton v jednotlivých dilatačních celcích – tady je spíš nepohodlný. Neutěšený zelený pás se soliterně stojícím keřem také ne. Z východní části přiléhá ke komunikaci rozlehlejší zelená plocha, na které jsou provizorně umístěné dvě lavičky.

Střední část ulice Zborovské je pro automobily neprůjezdná. Je opět lemována jednostranně chodníkem z litého betonu do dilatačních dílců, na který navazuje zatravněný park. Park je od chodníku oddělen nízkou keřovou výsadbou, která znemožňuje vstup přímo z chodníku. Samotný park pak sestává z travnatých ploch, vzrostlé zeleně a úzké dlážděné cesty propojující odpočívadla s lavičkami.

Severní část ulice je jednosměrná směrem z Masarykovy ulice. Na jízdní pruh navazuje parkovací pás pro podélné stání (cca 8 parkovacích míst) a úzký chodník ze zámkové dlažby na západní straně ulice. Severní část ulice začíná na rozšířeném zadlážděném prostoru před domovem důchodců a knihkupectvím, a končí u Infocentra na rohu s Masarykovou ulicí. Šířka chodníku je v této části ulice proměnná, od cca 1,3 m po 1,5 m, což jsou nedostatečné parametry pro hlavní přístupovou cestu do centra města a na zámek.

Po dosažení Masarykovy ulice může návštěvník buď zahnout do samotného centra města s městským úřadem, kinem, kostelem a mnoha kavárnami, restauracemi a obchody, nebo ji může přejít po přechodu pro chodce a pokračovat po dlážděné Bezručově ulici směrem k zámku. Prostorové a vizuální parametry obou ulic jsou odpovídající svému účelu.

Významnou část řešeného území tvoří budova sýpky a uzavřený prostor na ni navazující. Historická sýpka je jednou z dominant Hluboké nad Vltavou a díky své poloze u vjezdu do města je to první, co upoutá návštěvníkův zrak. Budova je stále v provozu a plní svou funkci sýpky. Navazující rozsáhlé zpevněné plochy jsou lemovány budovami spojenými s jejím provozem. Tyto budovy vytvářejí bariéru mezi ulicí Nad Parkovištěm a kostelem sv. Jana Nepomuckého, potažmo samotným centrem města. Vjezd do areálu je z křižovatky ulic Nad Parkovištěm a Tyršovy. Tento vjezd neodpovídá požadovaným parametrům kladeným na sjezdy z místní komunikace.

Plocha jižně od zastávky Pod Kostelem je zatravněná a vede po ní vyšlapaná pěšina.

Plocha není využívána jako pobytová, slouží pouze občasnému průchodu obyvatel.

Koncepce návrhu dopravy vychází z rozdělení ploch na plochy pro komunikaci pro pěší a pro motorová vozidla. Komunikace pro pěší jsou dále děleny jako komunikace pro turisty a pro místní občany. Jako páteří komunikací je navržen široký chodník vedoucí z hlavního parkoviště, podél ulice Nad Parkovištěm a ulicí Zborovskou až na křižování s ulicí Masarykovou. Vedlejší komunikační osy pak vedou turisty z autobusových zastávek ulicí Nad Parkovištěm do Zborovské ulice, případně ulicí Tyršovou nebo východně kolem sýpky a kostela do centra města na Masarykově ulici. Malý přísun turistů je předpokládán také z ulice Podskalí. Ostatní komunikace jsou navrženy zejména pro užívání obyvateli města. Jedná se zejména o pěší propojení od autobusové zastávky západně kolem sýpky k nově navrženému parkovišti nebo na Masarykovu ulici. Další propojení vede z nově navrženého náměstí východně od sýpky na stávající náměstí Československé armády.

Pohyb turistů v motorových vozidlech je uvažován pouze po ulici Nad Parkovištěm směrem k hlavnímu parkovišti. Hlavní parkoviště je navrženo ke zvětšení a předpokládá se, že pokryje potřeby většiny turistů. Z nového návrhu informačního systému vyplývá, že hlavní příjezd na parkoviště bude ze severozápadu od kruhového objezdu. Ostatní plochy komunikací pro motorová vozidla jsou určeny pro pohyb místních obyvatel. Je navrženo nové parkoviště západně od sýpky s 30 parkovacími stáními, určené kompletně pro místní obyvatele. Parkoviště před sýpkou je určeno pro návštěvníky sýpky – muzea s kapacitou 20 parkovacích míst. Ulice Zborovská je navržena jako zklidněná zóna 30, oddělená od navazujících komunikací zpomalovacím prahem.

Koncepce návrhu veřejných prostor

Veřejné prostory v řešeném území jsou rozděleny na hlavní – ty, které mají samy přilákat turisty nebo obyvatele města – a vedlejší, které doplňují plochy komunikací a zpřijemňují pohyb po nich.

Mezi hlavní plochy patří nové centrum celého území – náměstí U Sýpky. Sýpka – jako nejen vizuální dominantu území – si zaslouží adekvátní veřejný prostor. Zbouráním hospodářských budov spojených s provozem sýpky vznikne otevřený prostor u vstupu do města, který nabídne nové průhledy a průchody územím. Tato nově vzniklá plocha může navíc sloužit pro pořádání kulturních akcí, uměleckých výstav nebo trhů, které mohou těžit z návaznosti na muzeum. V severní části náměstí je potenciální možnost umístění objektu s občerstvením, který by celému náměstí ještě přidal na atraktivitu. Severně od sýpky je v návaznosti na náměstí navrženo dětské hřiště a přírodní amfiteátr.

Dalším hlavním nově navrženým veřejným prostorem je plocha určená pro sport jižně od zastávky Pod Kostelem. V tomto prostoru je navržen skate park a venkovní posilovna.

Jako vedlejší veřejné prostory jsou navrženy převážně plochy zeleně doplněné prvky pro zábavu nebo odpočinek. Podél ulice Zborovská je navržena dvojice tematicky pojatých parků – park Soch a park Poznání a Historie – které nabízejí zábavnější alternativu k pouhému průchodu územím. Park v jižní části ulice je zaměřen na kulturu a návštěvníci zde budou moci obdivovat vystavené sochy. Park ve střední části bude zasvěcovat návštěvníky do historie města a zábavními prostředky jim podávat zajímavé informace. Zbýlé vedlejší veřejné prostory jsou navrženy jako zelené pásy podél komunikací.

Návrh řešení dopravy

Ulice Nad Parkovištěm je zachována v původní šíři 7 m. Studie nově řeší napojení na hlavní parkoviště a posouvá stávající zastávku vyhlídkového vláčku. Navrhuje část chodníku šířky 2,25 m navazující na přechod pro chodce. Sjezd na parkoviště je navržen tak, aby umožňoval průjezd autobusů.

Prostor zastávek Pod Kostelem je upraven tak, že je komunikace ponechána v konstantní šířce 7 m a narovnána. Na komunikaci navazuje dvojice zastávkových zálivů šířky 3,5 m a navazující chodník šířky 2,25 m. Chodník je navržen z kamenných kostek obdobných jako v Bezručově ulici.

Hlavní dopravní osa pro pěší, tedy chodník od hlavního parkoviště v ulicích Nad Parkovištěm a Zborovská, je navržen v šířce 5 m až po domov důchodců. Chodník je z kamenných kostek a je oddělen od vozovky žulovým obrubníkem. Na okraji chodníku je umístěna vzrostlá zeleň a mezi ní jsou doplněny prvky městského mobiliáře – lavičky, odpadkové koše, pítka a stojany s USB zásuvkou pro dobíjení elektrických přístrojů – a prvky informačního systému – interaktivní tabule, klasické informační tabule, mapy a rozcestníky. Ve střední neprůjezdné části ulice je umístěn přístřešek pro kola s náradím na jeho opravu či výměnu duše. Tato část komunikace je navržena jako obytná zóna a je oddělená zpomalovacími prahy. Materiál komunikace je betonová dlažba. Severní část Zborovské ulice je kvůli stísněným podmínkám navržena jako jednosměrná šířky 3,8 m s chodníkem šířky 3,8 m. Studie ruší parkovací pruh pro podélné parkování, rušená stání jsou nahrazena návrhem parkoviště západně od sýpky. Podélné stání je zachováno před domovem důchodců pro jeho obsluhu a zásobování knihupectví. Toto parkovací stání bude zvednuté oproti komunikaci do výše chodníku a většinu času bude plnit funkci chodníku. V severní části chodníku není umístěna vzrostlá zeleň, jsou zde navrženy pouze prvky mobiliáře a informační nosiče.

Nově navržené parkoviště západně od sýpky je navrženo z betonové dlažby, samotná parkovací místa pak ze zatravnovací betonové dlažby. Příjezd na parkoviště je navržen z obytné zóny Zborovské ulice. Stísněné prostorové poměry umožňují šířku části příjezdové komunikace pouze 3,3 m.

Parkoviště před sýpkou je přístupné z ulice Nad Parkovištěm. Je řešeno rovněž jako obytná zóna, oddělená od komunikace zpomalovacím prahem.

Návrh řešení veřejných prostor

Předmětem studie není detailní řešení veřejných prostor, pouze určení jejich polohy, jejich návaznost na okolí a nastínění jejich funkce. Studie předkládá pouze konceptuální řešení těchto ploch, které si zaslouží podrobnější rozpracování v samostatných studiích. Zejména se jedná o plochu před sýpkou, kterou je nutno zkoordinovat s reálným projektem konverze sýpky.

Na zatravněné ploše jižně od autobusové zastávky studie navrhuje prvky pro venkovní posilování nebo jen pro protažení těla po náročné cestě. Na venkovní posilovnu navazuje skate park. Prostor je doplněn lavičkami, odpadkovými koši a pítkem.

Park Soch je koncipován jako odpočívadla z kamenných kostek propojená chodníky z betonové zámkové dlažby. V jižní části parku je umístěna socha zvoucí návštěvníky k cestě do centra města a na zámek. Podél chodníků jsou pak rozmístěny další sochy. Odpočívadlo v jižní části parku je doplněno dvojicí lavic a stolem, který slouží zároveň jako veřejná knihovna. Ve stole jsou umístěny staré knihy a časopisy, které návštěvníkovi zpříjemní čekání například na autobus. Dalšími prvky městského mobiliáře v parku jsou odpadkové koše.

Park Historie a Poznání je rozdělen odpočívadly a opěrnými betonovými stěnami na dílčí části. Na konci odpočívadel jsou umístěny informační tabule, které návštěvníkovi prozradí něco o městě a jeho historii. Pro větší atraktivitu poznávání budou informace spojeny s vědomostní soutěží na interaktivní tabuli. K odpočinku v parku slouží lavice, ale i opěrné stěny sloužící zároveň jako místo k sezení. Dále jsou v parku umístěny odpadkové koše. Mezilehlou zeleň tvoří travnaté plochy se vzrostlými stromy a nízkou květinovou výsadbou kolem opěrných stěn.

Dětské hřiště se nachází v klidné lokalitě mezi úpatím svahu pod kostelem a sýpkou, daleko od ruchu dopravy. Hřiště je doplněno lavičkami pro rodiče a pítkem. Východně od hřiště je ve svahu pomocí betonových opěrných stěn vytvořen přírodní amfiteátr pro sledování dění na přilehlém náměstí.

Studie centra města, kráceno

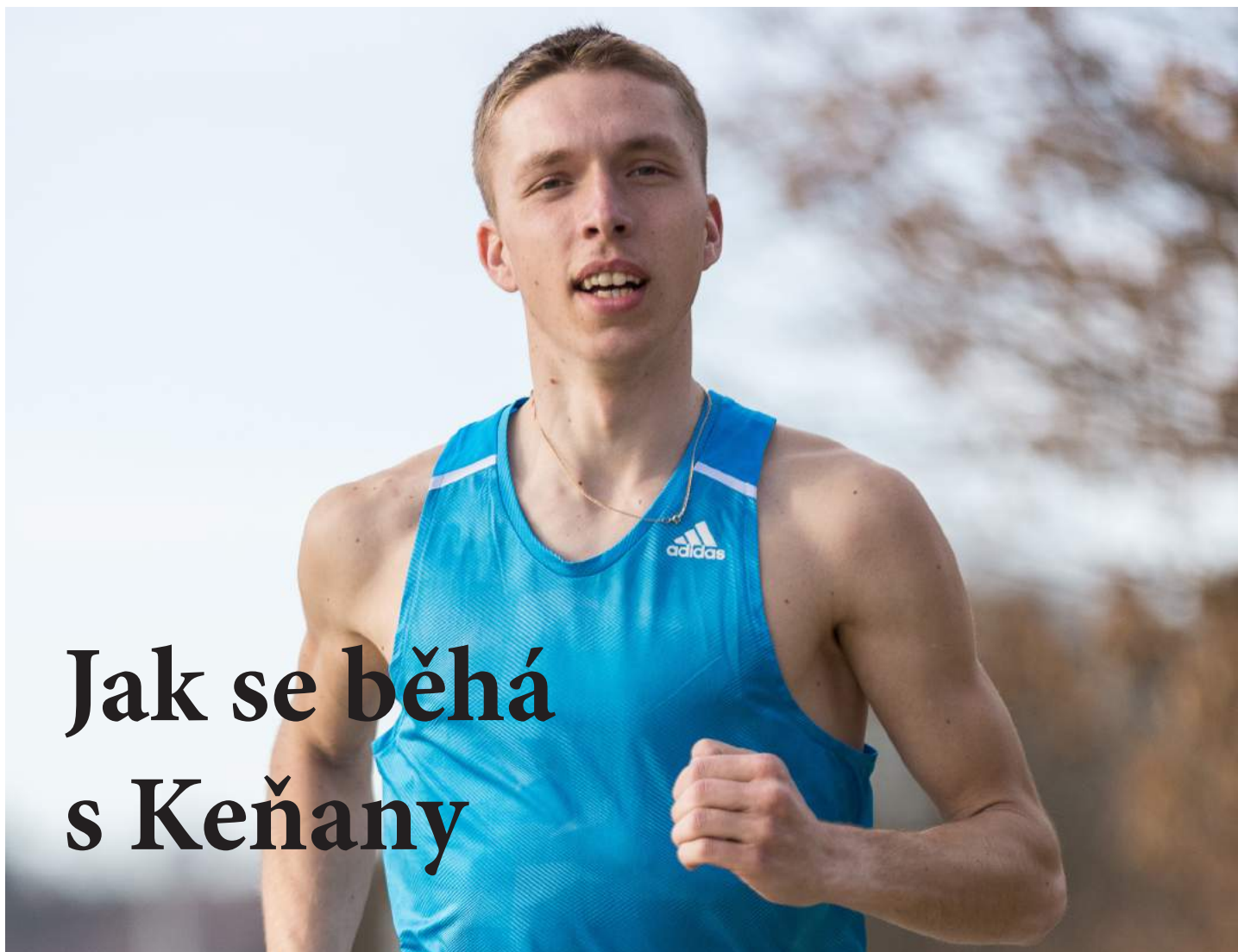

Foto: Jan Pígl

Jak se běhá s Keňany

Jednoduše řečeno, Keňané jsou nejlepší běžci na světě. Vezmeme-li v úvahu, že běh, především pak běh na dlouhých tratích, je nejuniverzálnějším, nejdostupnějším a nejvíce praktikovaným sportem na naší planetě, je skutečně zarážející, jak mu může dominovat jeden jediný drobný kousek Afriky. V podstatě v každém elitním závodě na světě se během několika minut na čele objeví skupinka Keňanů.

(Adharanand Finn, kniha: *Běhání s Keňany*)

David Vaš, sympatický pětadvacetiletý mladý muž, žije v Municích. Vloni si splnil svůj velký sen. Strávil čtvrt roku v Africe a pořádně si tam zaběhal. V africkém vedru, ve vysoké nadmořské výšce, vedle houževnatých keňských běžců.

Možná stejně jako já netušíte všechny souvislosti. Ale pokud si vybavíte jakékoli světové běžecké závody, uvědomíte si, že většina jejich vítězů jsou sportovci černé pleti. Ano, běhají jako gazely. V tomhle má bílá rasa trochu smůlu. Davida to ale nemrzí. Běhá nejlíp, jak dokáže, a dokáže běhat skvěle, má výsledky. Navíc věří, že díky promyšlenému tréninku a dobrému trenérovi se bude nadále zlepšovat.

Prvních vítězství už dosáhl doma i v zahraničí.

Podle Davida je běh součástí přípravy snad každého sportu, a běžecká příprava ho vždycky těšila. V roce 2010 si poprvé zkusil běžecké závody – a zvolil trochu neobvyklý začátek – hned ten první závod v životě byl maraton! Čas špatný, navíc hrozné trápení... Jenže právě tohle ho nakoplo – když viděl, kdo všechno ho předbíhá a že sám vlastně neběží, ale spíš jde. Po pár dalších, už kratších závodech, začal od roku 2012 trénovat systematicky a s trenérem. Běhá za atletický klub TJ Sokol České Budějovice. Atletiku si zkusil už jako mladý kluk ve sportovní třídě základní školy, ale v té době ho víc bavil fotbal, hrál ho do 19 let. Když se s rodiči přistěhoval do Munic, potkal kamarády, kteří jezdili motokros. Takže vyzkoušel další sport. Nicméně běhání Davida pořád oslovovalo... a nakonec si ho přitáhlo definitivně.

S Davidem jsem mluvila, a jeho nadšení běháním i africkou cestou je přímo nakažlivé. K vykreslení zážitků z Afriky jsem použila jeho vlastní vyprávění z deníků, které si psal na cestě do Keni, města Itenu, které je kolébkou dokonalých běžců. Tady si David splnil svůj běžecký sen, stejně jako si ho plní tamější běžci.

Jak to všechno začalo...

Prvním velkým impulsem pro Davida Vaše byla chvíle, kdy si přečetl knihu *Běhání s Keňany*. Už tehdy se rozhodl, že se na cestu za tajemstvím nejrychlejších lidí planety chce také vydat.

Sportovní sezóna roku 2015 byla pro Davida úspěšná, vydařené závody na MČR a osobní rekordy. Začal přemýšlet, jak dál, co zlepšit, co udělat pro to, aby se ještě někde mohl posunout. Aby získal víc času a energie pro svého koníčka, rozhodl se změnit práci za takovou, kterou by lépe kombinoval se sportem. A zařídil to tak, aby tříměsíční přestávku před nástupem do nového zaměstnání využil ke splnění své touhy: Zimní atletickou přípravu strávit v Itenu, ve městě šampionů.

David začal spřádat plány, a také strádat peníze. Věděl, že tenhle výlet nebude levná záležitost. V mnoha věcech se musel uskromnit, ale to jinak nešlo, když si tak moc přál jet. David bydlí u rodičů, a velký dík za to, že se do Keni podíval, patří hlavně jim.

Ve chvíli, kdy si koupil letenku, bylo jasné, že opravdu pojede! Linka se společností Emirates airlines s odletem 20. 9. 2015 z Prahy a příletem čtyři dny před Vánoci. Chtěl letět přes Dubai. Začal zjišťovat informace o Keni, koupil si průvodce a studoval.

Za prvé – vízum. Hygiena je v Keni opravdu na špatné úrovni, ostatně jako ve většině afrických zemí. Takže jako další přišlo na řadu očkování. V očkovacím centru poradili sérum na břišní tyfus, žlutou zimnici a žloutenku A+B. Dále bylo zapotřebí cestovní pojištění, a protože Keňa je riziková země, bylo opravdu drahé. Po všem tom zařizování si začal David průběžně psát seznam, co na ty 3 měsíce bude zapotřebí... Věděl, že se bude muset dost omezit, protože si vše ponese na zádech. V Africe by bylo opravdu nevhodné tahat za sebou kufr na kolečkách. Váhový limit do letadla je 30 kg, ale když jede člověk sportovat, tak je to jiné, než když se jede jen za turistikou. Navíc budou běžecké boty, pomůcky na regeneraci, oblečení a další záležitosti.

Díky kamarádům Pavlovi a Martinovi Frelíchovým, kteří se v běhání pohybují řadu let a mají hodně zkušeností, získal David kontakty na jejich známé běžce z Keni, a tak společně a na dálku řešili ubytování. Po pár mailech se k nějaké možnosti dopracovali, finálně se doladil až na místě. Ubytování bylo zařízené v Belio Guest House v Itenu, asi 1 km od tamějšího hliněného stadionu a hned vedle luxusního střediska Lornah Kiplagat.

Protože David vyrážel do Keni po sportovní sezoně, se svým trenérem Petrem Bahenským, jehož přístupu si velmi cení, si dohodl, že si v tu dobu naordinuje přechodné období - volné aktivity. Takže si vyčlenil 9 dní na turistiku. Při přesunu z Nairobi, kde přistálo letadlo, navštívil aspoň některá z mnoha krásných míst, která stojí za shlédnutí. Lákavé byly hory, Mount Kenya (druhá nejvyšší hora Afriky 5199 m.n.m) nebo krásné národní parky Masai mara a další. Vše si rozplánoval na jednotlivé dny. Jako nejlepší dopravní prostředek se používá místní taxi, neboli matatu. Dá se s nimi jezdit všude a jednat o ceně, dohoda je nutná předem, protože vidí-li řidič Evropana, ceny stoupají hodně vysoko.

Co od své cesty David očekával?

Vidět nejlepší vytrvalce světa na jednom místě byl nejen ohromný zážitek. Bylo to splnění velkého snu. Iten je ve vysoké nadmořské výšce 2400 m.n.m a sportovcům vždy pomáhají vysokohorská soustředění k následným lepším výkonům. David chtěl kvalitně a hlavně ve zdraví odtrénovat na nadcházející sezonu. Navíc to bylo poprvé, kdy se mohl soustředit jen na sport, a nerozdělovat svůj čas mezi tréninky a zaměstnání. Trochu si vylepšit angličtinu, a hlavně si chtěl výlet maximálně užít.

Hned po přiletu do Nairobi zamířil do bankomatu a vybral si zdejší peníze, kurz v dobu jeho přiletu byl 23 Kč = 100 keňských šilinků, a vyrazil pěšky do vzdáleného centra. V prvních třech dnech potkával samé Keňany, žádného bělocha. Necítil se v rušném velkoměstě bezpečně, člověk si prý na zdejší život musí zvyknout. Našel si hotel, a díky wifi mohl dát vědět domů, že v pořádku dorazil.

Další den Davida čekalo centrum Nairobi, potřeboval nakoupit další nutné věci a kartu do telefonu. Město je opravdu hezké, velké budovy a plno lidí. Ale na vlastní kůži se přesvědčil, že je zde opravdu nebezpečno. Přímou na ulici ho přepadli tři mladíci. Natlačili ho do uličky, kde nebyla ani noha a pořad dokola opakovali „give my money“. Ve chvíli, kdy jim došla trpělivost a jeden z nich vytáhl nůž, David přestal odporovat a nechal je, ať si vezmou, co chtějí. Našli jednu ze tří peněženek, do kterých si rozdělil hotovost, vzali ji a zmizeli. Bohužel vzali tu, kde měl kreditní kartu, peníze a doklady, naštěstí kromě pasu, který byl v jiné kapse... V tu chvíli to byla bezmoc. Naštěstí vše šlo vyřešit telefonátem domů, blokováním karty a přeposláním dalších peněz. Bohužel, tohle je v Nairobi na denním pořádku, prostě se to stává a člověk může být rád, že z konfliktu vyjde ve zdraví.

Po pár dnech cestování místními matatu s ostatními cestujícími, na kole i pěšky po vyhlédnutých přírodních atrakcích Keni, kde viděl například kráter Longonot, Národní park Hells gate, Nakuru, pravou africkou divočinu, Kericho (čajové plantáže), Kamega (deštný prales), kráter Mengei, a další, ukončil turistickou část své výpravy. Viděl nádhernou zemi, zvířata ve volné krajině. Užil si turistiku pod horkým sluncem a v hrozném vedru, a vydal se k cíli své cesty.

Vítejte v Itenu, městu šampionů!

Po příjezdu do Itenu ho na kraji města uvítal nápis: WELCOME TO ITEN HOUSE OF CHAMPIONS!

Zde strávil zbytek z celého tříměsíčního pobytu v Keni - tedy 82 dní kvalitního běžeckého tréninku.

Město Iten se nachází na severovýchodě Keni u Velké příkopové propadliny, je pojmenováno podle nedalekého kopce Hill ten. Nejznámějším tréninkovým centrem v Itenu je škola svatého Patrika, která už 40 let produkuje špičkové běžce, pod vedením bratra Colm O'Connella. Trénovali zde skvělí běžci, jako David Rudisha, Peter Rono, Mary Keitany, Lornah Kiplagat a další. Nachází se zde ale celá řada dalších, často špičkově vybavených tréninkových středisek, například středisko Lornah Kiplagat, založené v roce 1999. V nich trénují nejen Keňané, ale sjíždějí se sem i běžci z celého světa, je to velice luxusní komplex (má posilovnu, saunu, bazén i tartanový stadion). Není problém zde absolvovat dovolenou i s tréninkovým programem, pod vedením trenéra.

Pro Davida, který žije v nadmořské výšce 400 m n. m. je výška 2400 m n. m. opravdu velký rozdíl, a pocítil to hned po příjezdu do Keni.

Možná to bylo i tím těžkým báglem, co jsem sebou táhl, říká David, zkrátka jsem to cítil.

Člověk je i při chůzi a při volném běhu hodně zadýchaný, tělo více spaluje a musí víc pít i jíst. Také je to znát i na ranní tepové frekvenci, začal jsem se měřit 14 dní před odjezdem a hodnoty v ČR jsem měl průměrně 39-40 tepů za minutu, po příjezdu do Keni se to zvedlo na 44 – 46, a délkou pobytu postupně klesalo. Po dvou týdnech již klesla na původních 40. Tělo opravdu na výšku reaguje, u mě to proběhlo v celku bez problémů, ale u každého je to samozřejmě jinak. Chce to začít opravdu pozvolna, radši běhat pomaleji, trénink vždy včas ukončit a nikam nespěchat. A tím jsem se v Itenu řídil.

Zeptali jsme se:

Kde jste v Itenu bydlel?

Ihned po příjezdu do města jsem kontaktoval Davida Oloisu, místního rodáka, manažera Keňských běžců a hlavně běžce závodícího v italském týmu Purosangue a pronajal si ubytování.

Bylo skvělé, že už po týdnu v Itenu mi kamarád David Oloisa, nabídl, že bych se na zbylé dva měsíce mohl nastěhovat do bytu v sousedství jeho domu. Je tam skromná místnost s kuchyňkou, tureckým záchodem a studenou sprchou, nicméně když mi řekl, že by mě měsíc stál v přepočtu 1150 korun, nemohl jsem odmítnout. Pronájem měl jediný háček: byt jsem si musel dovybavit. Naštěstí každou sobotu se v centru Itenu koná velký trh, kde je k dostání téměř všechno. Ceny jsou velmi příznivé, například matraci jsem pořídil jenom za 210 korun. Postel, stůl a židli mi půjčil David, takže stěhování se opravdu vyplatilo.

David říkal, že Iten je hodně rozlehlý, má kolem 40 tisíc lidí, a má i menší vesničky v okolí, které se do toho počítají. Je taky úžasné, když jsem šel s Davidem a jeho přáteli do města, jako by všichni místní byli jedna velká rodina, všichni se mezi sebou zdraví, hlavně podáním ruky. Zeptají se, jak se máš, kam jdeš, jaký byl dneska trénink atd. Jejich řeč je svahilština, a to je opravdová divočina, je to dost složitý jazyk a vůbec jsem netušil, o čem se baví. Když jsme se mezi sebou bavili anglicky, bylo to v pohodě, ale pokud oni se mezi sebou bavili svahilsky, já už jen koukal.

Jsou Keňané v Itenu opravdu tak skvělí vytrvalci?

Jsou nejlepší na světě. Stačí, když se podíváte na světové tabulky. Výborní jsou i Etiopané, ale v současnosti běžci z Keni naprosto ovládli špičku světa. Konkurence je velká a pro Keňana není jednoduché se prosadit. Běh je pro tuto zemi sportem číslo jedna. Oni mají obrovskou vůli a touhu uspět, drou a pracují na sobě. Mají velkou motivaci: Je to vlastně jediný způsob, který je může dostat z chudoby. Za vyběhané peníze mohou zajistit sebe a rodinu.

A stačil jste jim v tréninku?

Samozřejmě že ne. Mezi námi je opravdu veliký rozdíl. Pro ně jsem já naprosto rekreační běžec. Tři týdny mi trvalo, než jsem po aklimatizaci začal s kvalitním tréninkem. Pak se to zlepšilo, mnoho tréninků jsme běhali společně. Musel jsem se naučit včas rozpoznat, kdy mám trénink ukončit. Iten leží 2400 metrů nad mořem, musel jsem se hlídat, hrozilo přetížení, ale přípravu jsem konzultoval na skypu s Petrem Bahenským ze Sokola České Budějovice. Hodně mi pomáhal, je to skvělý trenér, kterému úplně důvěřuju.

Město Iten podřizuje sportu všechno?

V tomhle městě na severovýchodě Keni se rodí nejlepší vytrvalci na světě. Není to jen díky vysokohorským podmínkám a dlouhým nohám zdejších běžců. Hodně velkou zásluhu na úspěchu keňských běžců má irský misionář Colm O'Connell. Ten dal v místní škole sv. Patrika asi před 40 lety itenským běžcům řád a disciplínu. Jeho svěřenci v čele s Davidem Rudishou, Peterem Ronem či Mary Keitanyovou domů přivezli olympijské medaile a velkou inspiraci pro další generaci. Takže se vlastně zrodil běžecský průmysl a ten se stal jedním z hlavních příjmů města. Dnes je v Itenu spousta tréninkových středisek, luxusních i obyčejných, kde můžete trénovat pod vedením trenéra.

Na rozdíl od ostatních míst v Keni jsou v Itenu na přítomnost bělochů, kterým nikdo neřekne jinak než mzungu, zvyklí. Také je jim jasné, že s cestovním ruchem poroste i jejich životní úroveň. Cítil jsem se tam bezpečně, a i když jsem občas platil „cizineckou“ přírážku, nedá se to třeba s relaxací v hlavním městě Nairobi vůbec srovnávat. Další unikátní věc, která z Itenu dělá výjimečné místo, je jeho poloha na Velké příkopové propadlině. Výhled je naprosto fascinující a nabíjel mě obrovskou energií. Život je tam klidný, nikdo nikam nespěchá. Tedy s výjimkou běžců.

Jak se žije keňským sportovcům?

Téměř všichni volný čas tráví Keňané s telefonem na ucho nebo na internetu. Oblíbené je hromadné sledování běžecských závodů, sledoval jsem maratony s nimi: Berlín, Chicago, Amsterdam, New York... Jako kdyby chodili do kina; natáhne se plátno, zaplatí vstupné (asi 8 korun) a všichni fandili jako o život. New York jsme sledovali v hotelu bývalého světového rekordmana Wilsona Kipsanga. A protože vítězové bývají často z Itenu, je po závodech vždycky veselo. Jenom nesmí vypadnout elektřina, což se stává docela často, stejně často neteče voda.

A i když jsme u nás zvyklí mít Afriku spojenou s podvíváním, Keňané na stravování dbají, přestože mají omezené zdroje. Jedli jsme společně, každý koupil něco a společně jsme vařili. K snídani a během celého dne se popíjí národní nápoj chai (mléko, voda, sypaný čaj

z plantáží z Kericha a opravdu hodně třtinového cukru – bylo to strašně sladké). K tomu se přikusuje obyčejný toustový chleba. Většinou ho z úsporných důvodů Keňané baští úplně suchý. Já si k němu přikupoval marmeládu a burákové máslo.

A nějaké zajímavosti?

Při přihlašování na závod mě velice překvapilo, že téměř každý Keňan má jiný věk v pasu než ve skutečnosti. Tak například Davidovi, u kterého jsem bydlel, je podle pasu 28 let, ale ve skutečnosti mu je 32. Leonard Lagat (má půlmaraton za 59 minut) má v pasu 25 let a ve skutečnosti mu je už 30 let, takhle bych mohl dál pokračovat. Opravdu mě to překvapilo, ale prý to má takhle v Keni mnoho lidí a hlavně běžců, asi vědí proč.

Co se týče povahy keňských běžců, tak se opravdu chovají jinak na závodech v Evropě, kde toho moc nenamluví a jsou někdy i vystrašení. Ono se není čemu divit, protože život v Keni je opravdu odlišný od života ve velkých městech, kde se závody konají. Pro ně je to velký chaos, všichni někam spěchají, velký provoz, kamery, tiskovky a tak. To v Keni v těch menších městech a Itenu takhle vůbec není, nikdo nikam nespěchá, přátelská atmosféra a hlavně klid. I když ve větších městech jako v Nairobi je to podobné jako ve světě. Když jsou doma a v kolektivu, tak se chovají naprosto přirozeně. Baví se o závodech, trénincích, o ženách - prostě žijí normálně. Hlavně se mi líbilo, že nejsou chamtiví a namyšlení. Ti dobří běžci mají mnoho peněz, ale stejně žijí tak jako předtím. Mají za sebou slušnou řádku úspěchů, ale baví se normálně s ostatními, jedí společně jídlo... Samozřejmě, rádi sdělí svůj osobní rekord, ale že by se chlubil, to ne.

Běžci vlastně žijí celý den během, běh je naplňuje a baví je. Oni tím žijí a představa, že by měli skončit, pro ně nepřipadá v úvahu. Budou běhat, dokud budou moct, běhají často i přes bolest, nějaké ty bolístky přeběhají, protože drobný výpadek je znát. Oni žijí přítomností a neřeší, že třeba v 50 letech nebudou moct chodit. Samozřejmě hlavní prioritou jsou pro ně vyběhané peníze, mají ohromnou motivaci a není se čemu divit. Moc práce zde není (policista, státní úředník, malý zemědělec...) a jediný běh je může zajistit do konce života a oni pro to dělají opravdu maximum. Jejich tréninky jsou opravdu náročné, někdy i říkají, že tréninky jsou pro ně těžší než závody.

Mnoho běžců odsud často odjíždí a přijíždí ze závodů, nejen po světě, ale i zde po Keni. Manažer zavolá, obstará vízum a běžec okamžitě vyrazí. Mnoho elitních běžců, kteří vyhrávají největší maratony světa, je z Itenu.

Byl jsem na návštěvě u tří bývalých běžců, kteří si běháním vydělali mnoho peněz. Je vidět, že mysleli do budoucna a dům si řádně vybavili. Jako první zakoupí velký pozemek, postaví

dům. Vedle něj menší pole s kukuřicí, pole cukrové třtiny a pole s fazolemi. Zakoupí 2-3 krávy na mléko, pár slepic. Neviděl jsem rodiny, které by měly nějakého domácího mazlíčka jako psa nebo kočku. Pokud jsem potkal psa, byl spíš tuláček. Nakonec si koupí auto a takhle žijí spokojeně s manželkou a dětmi. Dětem mohou dopřát za vyběhané peníze kvalitní vzdělání. Ale všechny děti v Itenu, aspoň co jsem viděl, mi připadaly naprosto spokojené. Věčně usměvavé, jakmile vidí bělocha, okamžitě hlasitě volají „How are you“. Dokonce se mi stávalo, že při delším výběhu se mnou třeba děti chvíli běžely, a to i bez bot. Bylo naprosto neuvěřitelné, jak přitom běžely ladně a pohodově. Některé mě už znaly a už na dálku na mě volaly „How are you Dejvid“ - to bylo moc milé. Ti bohatší běžci, co mají za sebou řádnou sbírku úspěchů, tak ti si kromě vlastního domu mohou dovolit postavit i hotel. Dále myslí i na místní lidi. Staví školy a různě se angažují pro dobré věci.

Jídlo je pro běžce asi důležité.

Keňani vaří dobře a ví, co po náročných trénincích potřebují. Opravdu veškerou ztracenou energii řádně doplní. Strava je přírodní. Veškerá zelenina, co farmáři nabízejí, je domácí, nejsou zde nějaké čokolády, sušenky, a pokud jsem nějaké objevil, nechutnaly mi. Úžasné je například ugali, tradiční keňská pochoutka, je z kukuřičné mouky smíchané s vodou a solí. Dělají se dva druhy: ugali soft a ugali hard. K dosažení jemnější verze, která se lépe tráví, je potřeba ugali vyndat z hrnce dřív, k dosažení tužší konzistence se hmota musí povařit delší dobu.

Ugali jsme jedli hlavně k večeři a opravdu jsem se ho nepředěl a na každou večeři se těšil. Moc se jim ale nedaří příprava masa, možná je to i jeho kvalitou. Prostě maso bylo věčně gumové a tak mi ani nevadilo, že bylo jen 2x týdně. Keňané říkají, že jíst maso každý den není pro tělo dobré. Bílkoviny doženou jinde, například ve fazolích, v mléce. Ochutnal jsem i další jejich specialitu, sušené rybičky s ugali. Moc velká pochoutka to tedy nebyla. Doma jím rád třeba pstruha, ale to se s těmito rybičkami nedá srovnat. Moc nevoní, jsou i dost hořké, ale je to v celku dobrá náhrada masa.

Velmi oblíbené tu jsou chapati; placky z pšeničné mouky smíchané s vodou, třtinovým cukrem a špetkou soli. Dají se jíst samotné, nebo lépe s fazolovou či zeleninovou směsí. Zeleninu jsme jedli opravdu každý den, rajče, zelí, mrkev, cibule, listový špenát, sukuma wiki, zelená paprika, ale i třeba hruškovitá odrůda dýně, avokádo. Z ovoce je zde výběr menší, jsou to hlavně banány, mango, zelené pomeranče.

Jako Evropan zvyklý jíst hodně masa a převážně těstoviny (k dostání jsou pouze špagety, ale oni je moc nejedí, neboť ugali je prý lepší) jsem si na zdejší stravu poměrně rychle zvykl a žádné zažívací potíže jsem neměl. Problémem je zde voda, té tu je opravdu málo.

Cisterna jezdí dvakrát do týdne a kolikrát se stane, že celý den voda netekla. Hodně zde využívají podzemní vody. Voda z kohoutku pro Evropana pitná není, místní ji pijí. Balené pitné vody jsou tu však k dostání, například 5 l barel vody stojí 30 Kč, pro místní je to ale dost drahé.

Můj první závod v Keni

Na to, že si zaběhnu závod v Keni, jsem se těšil už doma v Čechách, říkal jsem si, že závody v Keni jsou pro mě jako mistrovství světa. Taková konkurence špičkových vytrvalců na jednom místě, to je něco! Do mé představy dokonale zapadal výborně obsazený závod Kassmarathon. Běželo se 5 km, 10 km a maraton, na silnici z Kapsabetu do Eldoretu, takže více méně rovina. Přihlásil jsem se na 10 km. Zkusil jsem si, jak se připravují Keňané na závod a týden před závodem jsem dělal vše podle nich.

V závodním poli jsem uviděl celkem 3 bělochy (Němec, Švýcar, Angličan), a tak jsem se s nimi hned dal do řeči. Pořadatel nás konečně svolal na startovní čáru, já jsem si stoupl trochu víc dozadu. Běžci, aby měli co nejlepší pozici na startu, stáli všude možné i v příkopě vedle silnice. Pořadatelé pronesli pár slov - a start! Po startu to byl fofr a hrozná tlačence. Mnoho lidí popadalo, mně se to naštěstí vyhnulo a mohl jsem běžet dál, ale byl to pomalý start, kvůli tlačenci první km 3:20. Po kilometru se to již v celku roztáhlo a tempo ustálilo. Já se však nemohl nějak rozeběhnout, prostě jsem se nemohl pořádně nadechnout. Do

toho ještě foukal silný protivítr, který ovlivnil výsledné časy. Opravdu jsem se necítil dobře, bylo to náročné, ale diváci kolem byli skvělí, fandili mi: „go mzungu go“. Takže jsem prostě nějak do cíle musel doběhnout. Nakonec jsem dorazil v nepříliš oslnivém čase 36:21. Trať byla tedy, dle garminu, o 400 m delší, ale stejně. V cíli jsem se dozvěděl, že jsem doběhl zhruba v první třetině. Jen vím, že 10 km běželo celkově zhruba 1500 běžců a běžkyň. Čas vítěze na desítce? Vyhrál Nicodemus Kipkurui vlivem silného větru za 31:17,9 a z žen Alice Aprot 33:28,8. Takže na svůj první závod výšce 2100 m.n.m. jsem byl v celku spokojený. Musím říct, že závod v takhle vysoké výšce je pro člověka, který se zde nenarodil, opravdu vražedný. Skoro bych ho ani do vysokohorské přípravy nezařazoval.

Jak jste trénoval?

S Davidem jsme se hned po mém příjezdu domluvili na společný první ranní běh v 6 hodin, trochu jsem měl obavy z tempa běhu. David má půlmaraton za 62 minut, rozdíl je to markantní, a ještě jsem nebyl aklimatizovaný. Ale těšil jsem se.

Na následující den jsem si tedy nastavil budíka na půl šestou, hodil jsem přes postel moskytiéru, a s bzučením zdejších moskytů celkem v klidu usnul. Ráno jsem se vzbudil, oblékl se a vyrazil před bránu čekat na Davida. Na to, že byla neděle, kolem mne procházelo mnoho běžců a běžkyň. V neděli je totiž odpočinkový den a moc se zde neběhá.

Každé úterý se v tomto období, tedy od září do prosince, kdy není závodní sezona, chodí na stadion. Vytrvalci zde běhají opravdu náročné tréninky. Je naprosto neuvěřitelné je sledovat, jak rychle běží a v jejich podání to vypadá naprosto přirozené. Samozřejmě mi to nedalo a zkusil jsem s nimi pár čtyřstovek, já s nimi běžel vždy jen jedno kolo cca za 67 – 68 sekund. Byl to pro mě naprosto úžasný pocit, běžet v tom chumlu skvělých běžců, skupina mívala i 90 lidí. Odběhat s nimi celý trénink, to by byla pro mne naprostá sebevražda.

Na stadionu jsem neviděl žádného trenéra, jen asi jednu. Což mě překvapilo a ptal jsem se Davida, kdo to řídí. Říkal mi, že povětšinou sami, málo běžců si prý může dovolit trenéra. Oni prý své tělo znají a nepotřebují nad sebou dozor, který jim říká, GO GO!!! I když už třeba nemůžou. Já si tedy myslím, že trenér je zapotřebí, sám vím, jak není jednoduché sestavit si tréninkový plán, ale chápu, že zde je mnoho běžců, konkurence veliká a platit si ještě trenéra, to je těžké. Hodně běžců má pouze manažera, který jim dohazuje závody, ale netrénuje je. Někteří ani to ne, a to mají půlmaraton za 62-63 minut, což je na evropské poměry úžasný čas. Zde je zažitý nějaký systém a ten se dodržuje. Společné tréninky ve skupinách jsou opravdu přínosem.

V Keni se trénuje celkově jinak než v Evropě, 4x v týdně chodí ráno v 6 hodin, kdy se zde rozednívá, na první fázi, ta bývá většinou hlavní. Je to proto, že je zde po ránu dobrá teplota,

vzduch je příjemný, běžec je odpočatý a hlavně, žádný provoz. Když totiž kolem projede auto, valí se za ním obrovské mračno prachu.

Dlouhé rychlé běhy absolvují hlavně v sobotu ráno v 6:00. Buď dlouhý běh do 30 km v kopcích, také jsem tento běh absolvoval, ale pouze 21 km. Musím říct, že to byl mazec. Začíná se asi 6 km seběhem z 2400 m.n.m do 2040 m.n.m, poté je asi 4 km rovina a následuje 10 km kopec s opravdu náročným závěrečným stoupáním. Běžel jsem s Davidem a s jedním Keňanem v celku přijatelném tempu, po vyběhnutí kopce už to bylo jen 10 km do Itenu. Já jsem tuto vzdálenosti dojel matatu. David s Keňanem pokračoval dále a doběhli až do Itenu, tempo samozřejmě zvýšili. I tak jsem byl spokojený, v takových kopcích 21 km po 4:50/km.

Odpoledne bývá většinou odpočinek.

Nebo je druhá varianta, že v 6:00 ráno chodí dlouhý rychlý běh do 38 km ve zvlněném terénu, to s nimi není možné jít, David mi ukazoval průměrné tempo jeho 30 km běhu, a bylo neskutečných 3:10/km. Prý se odvezou matatu někam k Eldoretu a běží směr Iten. Někdy, prý tak jednou do měsíce, trénují vybíhané kopce, obvykle 10x200m meziklus 200 m.

Dále dělají většinou ve čtvrtek po snídani v 9:00 fartlek (souvislý běh, do nějž jsou v určitém podílu vkládány rychlejší úseky). Fartlek v jejich podání je opravdu vražedný. Jednou jsem s nimi fartlek běžel, s lehčí skupinou. Začínají 6 km volný jogging za město, kde je sraz. Tam si řeknou, co se dnes poběží.

Každý týden se tempo střídá, jednou 1minuta rychle 1minuta jogging, nebo 2minuty rychle 1minuta jogging celkem 50-60 minut. Rychle znamená naplno! Já šel s nimi zrovna 3+1, tedy 3 minuty rychle a 1 minuta volně, bylo nás opravdu mnoho, odhadem 200 lidí, bylo zde i mnoho holek a cizinců. Byl to moc dobrý trénink, téměř každý vybaven hodinkami od garminu, kde si nastavíte interval a čekáte na pípání.

Moc rád jsem se po tréninku na stadionu díval, jak zde trénují. Tolik špičkových běžců na jednom místě, jejichž úspěchy na dráze nebo na silnici jsou úchvatné. Ať už na stadionu, nebo po městě, všichni Keňané byli borci s časy na půlmaraton 59 – 62 minut, a desítkou 27 – 28 minut. Bylo jich opravdu mnoho. Nepotkal jsem jediného běžce, který by měl půlmaraton za 65 minut, což je v momentálně ČR nejlepší čas. Já se svým časem na půlmaraton za 71 minut, jsem si připadal opravdu jako amatér, což samozřejmě jsem :-). I keňské běžkyně běhají půlmaraton 65 – 67 minut a desítku za 30 minut.

A protože se hodně běhá, tak se zde hledí i na opravdu vydatný odpočinek. Běžci toho naspí mnoho, kolikrát se mi stalo, že jsem šel kluky navštívit a prostě spali. Spánek je nejlepší regenerace a oni se toho drží. Zkrátka běh, jídlo, spánek, běh, jídlo, spánek...

Den keňského běžce:

6:00 běh první fáze

8:00 snídáně

9:00 - 11:00 spánek

11:00 popíjení čaje s toustovým chlebem, potom odpočinek

12:00 začínají dělat oběd

13:00 oběd

13:30 – 15:30 spánek, masáž

16:00 volný jogging druhá fáze, lehký strečink, po tréninku popíjení čaje

17:30 – 19:00 odpočinek, procházka po městě (nakoupení čerstvé zeleniny k večeři)

19:00 začínají dělat večeři

20:00 večeře

21:30 se jde spát

Co se týče regenerace, tak hlavní je spánek, a co se týče strečinku, je to hodně individuální,

u někoho je to 2 minutová záležitost, moc se tu neprotahují. Je to šup šup a jde se spát. Spíše více kladou důraz na masáže, chodí dvakrát v týdnu. Vždy po stadionu a fartleku. Sám jsem keňskou masáž vyzkoušel, a auu - to bylo bolesti! V Keni se neprovozují příjemné masáže, při kterých člověk třeba i na chvilku usne. Zde se provozuje tvrdá masáž. Někdy to dost bolí, ale pomůže to.

Jaký je tedy život v Itenu?

Je jiný než města, která jsem v Keni poznal. Musím říct, že Iten byl pro mě nekrásnější, a není to jen tím, že se zde běhá. Je to tím, že zde jsou lidé milí a nesnaží se na běloších z Evropy jen zbohatnout. Oni totiž ví, že to městu může jen pomoci, když sem běloši budou jezdit. Jsou tu na ně už zvyklí. Například jsem v Itenu nemusel smlouvat a jezdil za stejnou cenu, jako místní. To se mi v jiných městech nestalo. Samozřejmě, když jdu koupit zeleninu, tak to mám o trochu dražší než místní, ale ne o tolik, jako jinde. Další, co je na Itenu krásné, je jeho poloha na Velké příkopové propadlině. Výhled naprosto fascinující a dech beroucí. Hodně často se jsem se tím výhledem kochal, člověk zde nasaje mnoho energie a ten pohled se neokouká.

Jak byste zhodnotil tréninkový pobyt s vytrvalostními běžci v Keni?

V Itenu jsem strávil krásných, ale náročných 12 týdnů, jen ten poslední byl spíš volnější, abych se po návratu mohl snáze reaktivizovat. Keňa a hlavně Iten splnil veškerá má očekávání. Možnost naživo sledovat keňské vytrvalce, nebo přímo s nimi trénovat, je běžecskou školou k nezaplacení. Poprvé v životě jsem si tak alespoň na chvíli vyzkoušel režim profesionálního běžce a musím říct, že jsem se naštěstí neocitl

v žádné psychické nebo fyzické únavě. Naopak, v úžasném prostředí jsem si běh zamiloval ještě víc a trénink po boku nejlepších vytrvalců na planetě mě nabíjel energií. Do každého tréninku jsem šel odpočatý a plný sil. Byl jsem taky moc šťastný, že se vše obešlo bez nějakých zdravotních potíží a ani tamější strava mi nijak nezneprůjemňovala tréninky. Za 11 týdnů jsem v tomto úžasném prostředí naběhal 1500 km, tréninky mi zabraly přes 162 hodin. Věřím, že jsem se hodně přiučil, kvalitně natrénoval a vše proměním v dobré výsledky v nadcházející sezóně, na kterou se moc těším.

Návštěvu Itenu bych určitě doporučil každému nadšenému běžci, jezdí sem takřka všichni od naprostých hobby běžců až po absolutní elitu. Opravdu to stojí za to. Co se týče keňských běžců, opravdu se nedivím, že jsou to nejlepší běžci na světě. Mají výborně propracovaný tréninkový systém, životosprávu a odpočinek. Hodně jejich tréninkům pomáhá i běh ve skupinách.

Co se týče finančního rozpočtu, tak díky levnějšímu ubytování jsem ušetřil, když nebudu počítat nepříjemnost v Nairobi, tak mě celý výlet se vším všudy vyšel na 40 000 korun, a to jsem se nemusel nějak uskromňovat. Keňa je pro Evropana levná země. Člověk si zde vystačí s padesáti korunami na den (snídaně, oběd, večere, pití a i nějaká pochoutka). My jsme povětšinou vařili ve skupině (jídlo pro 5-7 lidí) takže denní náklady byly ještě menší. Například rýže s fazolovou směsí, ve zdejších bufetu vyjde na 60 KES (15 Kč) a odcházíte s plným břichem.

Celý pobyt jsem si maximálně užil, jel jsem tam hlavně za kvalitní zimní přípravou, a to se, věřím, povedlo. Mohl bych samozřejmě i něco procestovat, Keňa má ještě hodně dalšího co nabídnout, ale to by stálo jednak hodně peněz a hlavně hodně času. Myslím si, že kdybych ještě víc cestoval, tak bych toho tolik neodběhal, možná bych byl znavenější, těžko říct. Já volný čas využil hlavně odpočinkem (učením angličtiny, spánkem, relaxací) jako ostatní běžci, při tolika kilometrech je to třeba. Musím říct, že jsem se neocitl v žádné psychické nebo fyzické únavě, že by mi chyběla motivace. Ba naopak, proto, že jsem trénoval po boku takových hvězd, tím víc jsem makal. Do každého tréninku jsem šel odpočatý a plný sil. Když má člověk dost času na odpočinek, žádné stresy, prostě klídek, tak je trénink kvalitní a věřím, že se to na výsledcích ukáže.

Určitě se chci někdy do Keni, do města Iten vrátit. Je to naprosto úžasné místo, poznal jsem mnoho nových přátel, s některými se doufám potkám na prestižních závodech v ČR. Kluci mě ubezpečují, že v Itenu na mě moje matrace (kterou jsem si tam koupil na spaní), bude čekat! Nikdo na ní spát nebude. Takže mám důvod se vrátit!

David Vaš

Atletický oddíl: TJ Sokol České Budějovice
Trenér: Petr Bahenský

Osobní rekordy:

800 m – 2:07,2 (2014)
1500 m – 4:11,6 (2014)
3000 m – 8:43,1 (2016)
5000 m – 15:11,6 (2015)
10000 m – 31:49,9 (2014)
10 km – 31:34 (2016)
Půlmaraton – 1:11:14 (2015)
Maraton – 3:57:36 (2011)

Osobní úspěchy:

1. místo Velikonoční běh na Hluboké – 10 km 37:57
 2. místo Kbelská desítka (2016) – Praha 10 km 31:34
 3. místo Run tour Liberec (2015) – Liberec 10 km 35:56
 4. místo We Run Prague (2014) – Praha 10 km 32:36
 8. místo MČR v běhu do vrchu (2015) – Kralický sněžník 13 km 1:03:11
 9. místo MČR v hale (2016) – Ostrava 3000 m 8:43,1
 10. místo MČR na dráze (2015) – Plzeň 5000 m 15:11,6
 12. místo MČR v půlmaratonu (2015) – Pardubice 1:11:14
- Mistr Jihočeského a Plzeňského kraje v krosu 2014, 2015

To jsou osobní úspěchy a rekordy Davida Vaše platné k dnešnímu dni. Po návratu z Afriky totiž už pár osobních úspěchů a rekordů překonal. Takže věří, že v průběhu roku se to bude ještě zlepšit, je rád, že přípravu v Keňi nepřetáhl a vše jde dobrým směrem. Čeká ho mnoho závodů, účastnil se i sobotního Velikonočního běhu na Hluboké, který vyhrál, i když běžel jen v příjemném tempu. Šetřil totiž síly na 2. dubna, kdy ho čekal jeden z vrcholů sezóny, a to Pražský půlmaraton.

Závody, které vypsal se svými dosaženými časy, jsou z těch, kterých si cení, například úspěch na mistrovství republiky, nebo jiných závodech, kde je konkurence z celé České republiky.

Jihočeská Zoologická zahrada Hluboká nad Vltavou

DĚTSKÉ DIVADELNÍ DNY

V roce 2016 pořádáme již 39. ročník. Dětské divadelní dny, to jsou dva týdny pohádek nejen pro kolektivy mateřských a základních škol, ale také pro všechny ostatní návštěvníky zoologické zahrady.

Začátky představení 9:00 a 10:30 hodin

Vstupné: pro MŠ a ZŠ 70 Kč včetně prohlídky zoo, pedagogický doprovod zdarma.

Návštěvníci zoologické zahrady mohou přikoupit dětskou vstupenku na divadelní představení v hodnotě 70 Kč na pokladně zoo, doprovod vstup do divadla již neplatí. Nekombinujte prosím divadelní dny s přednáškami vzdělávacího oddělení!

Rezervace: nutná pouze pro školní kolektivy.

Rezervujte na tel. číslech: +420 387 002 211 nebo +420 724 846 142 nebo prostřednictvím emailu na info@zoo-ohrada.cz

DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ (vhodné pro děti MŠ a 1., 2. ročník ZŠ)

23. 5.–27. 5. 2016 Divadlo VYSMÁTO - O dvou neposlušných telátkách Pohádka o dvou telátkách, která zlobila, a než aby se polepšila, raději utekla do světa plného nástrah a překvapení. Po zkušenostech se světem se telátka opět vrátila domů a raději pomáhala svojí mamince. Pohádku vypráví Šašek a jeho javajková zvířátka.

30. 5.–3. 6. 2016 Divadlo U Staré herečky - Ošklivé káčátko

Klasický příběh malého ptáčka, které se samo vylíhlo v nesprávném hnízdě a je ostatními odstrkováno. Na útěku z rodného dvorku prožije další trápení, v zimě málem umrzne, až na jaře spatří na rybníce krásné ptáky, kteří ho vezmou mezi sebe. Pak zjistí, že vyrostlo v krásnou labuť.

Kapacita jednoho divadelního představení je cca 200 míst. Jednotlivci či rodiny si místa rezervovat nemusejí, vždy s náhodnými návštěvníky počítáme. V případě, že divadelní představení nebude obsazeno alespoň jednou třídou ZŠ nebo MŠ, bude zrušeno.

Fanatická zoo

O prvním březnovém víkendu se v Jihočeské Zoo Hluboká uskutečnila speciální akce nazvaná ZOOfanatika - již třetí ročník setkání fanoušků zoologických zahrad a sběratelů zoo materiálů. Účastnilo se jí více než 50 účastníků nejen z celé České republiky, ale i ze zahraničí (především ze Slovenska, Polska, ale i z Německa nebo z Holandska).

Pro přihlášené účastníky byl připraven bohatý a poutavý program ve formě přednášek, komentované prohlídky zoo a jejího zázemí, besedy

se zaměstnanci, přednášky se zajímavými osobnostmi zoologických zahrad (především Simona Gábrišová - Češka pracující jako hlavní ošetřovatelka pand a koal v Zoo Schönbrunn ve Vídni), výměnné burzy zoo materiálů atd. Dále byla připravena speciální možnost návštěvy a komentované prohlídky jinak neveřejného Chovného a rehabilitačního zařízení (CHARZA) pražské zoo v Dolním Dobřejově, odkud jsou posíláni koně Převalského do Mongolska.

Část sobotního programu mohla navštívit i nepřihlášená veřejnost.

Jednak proběhl dopolední výprodej skladových zásob zoologických zahrad - některé české zoo vyprodávaly suvenýry apod. za symbolické ceny.

Večer proběhla aukce v Restauraci ZOO - dražba předmětů věnovaných sběrateli a účastníky ZOOfanatiky a jako zlatý hřeb něco speciálního věnovaného zoologickou zahradou. Letos zoo věnovalo: 1) krmení a enrichment medvědů plavých (pro 2 osoby); 2) krmení vyder (pro 2 osoby); 3) kompletní historické paré plánů na přestavbu Zoo Hluboká (1973); 4) sada pamětních mincí zasazená do 800 let starého dřeva (část kmene třistaletého stromu, který byl dalších 500 let pod vodou). Pro zajímavost - na minulých ročnících Zoo Dvůr Králové do aukce věnovala kůži antilopy, vejce vzácného krokodýla tomistomy a obrovský obraz psů hyenovitých, paní Lenka Vágnerová dala do aukce několik osobních předmětů po svém otci Josefu Vágnerovi, Zoo Plzeň do aukce věnovala obří 30ti-letý kaktus, dvouhodinové krmení australských zvířat atd.

Výtěžek aukce bude věnován na podporu projektu „Želva bahenní v ČR“.

Tak co, nepřidáte se pro příště také ke »zvláštní« komunitě zoo – fanoušků?

Srdečně Vás zveme
na slavnostní otevření výstavy
Kreslený myslivecký humor
aneb
s tužkou na lovu
čeká na Vás : kreslený humor,
realistické obrazy, fotografie,
ilustrace a spousta dalších děl
v Loveckém zámku Ohrada
U Hluboké nad Vltavou
2.4.2016 od 13.00 hodin

Ptákem roku 2016 je červanka

Červanka obecná. Foto: Jiří Sedláček

Česká společnost ornitologická vyhlásila ptákem roku 2016 červanku obecnou. Upozorňuje tak na skutečnost, že i běžným a široce rozšířeným druhům může hrozit nebezpečí — například prosklené zastávky hromadné dopravy.

„Ptákem roku se nemusí stát jen vzácný a ohrožený druh. I červanka, která patří mezi 15 nejběžnějších ptáků Česka, nám poskytne dostatek prostoru pro poznávání přírodních tajemství i pro zamyšlení, co všechno bychom mohli ve svém okolí změnit k lepšímu,“ říká Zdeněk Vermouzek, ředitel ČSO.

Červanky jsou docela nenápadní ptáčci velikosti vrabce. Všímavý pozorovatel je ale nalezne takřka všude. Melancholický zpěv červanky můžeme slyšet ze stinných lesů, zarostlých břehů řek i z městských parků nebo z udržovaných zahrad. Podmínkou pro zdárný život tohoto sympatického ptáčka je jen trocha hustšího porostu a křoví v okolí.

Na pohled vypadají červanky něžně, ale jsou to velcí rváči. Dokonce každá desátá dospělá červanka končí svůj život na následky soubojů. A boje nejsou jen výsadou samečků. Kromě doby hnízdění má každá červanka, bez ohledu na pohlaví, své vlastní teritorium, které urputně brání před všemi příslušníky svého druhu a často i před ostatními ptáky. Jako signál k útoku přitom slouží právě červená náprsenka protivníka.

„Zajímavostí, která bude zřejmě v ptačí říši rozšířenější, než si myslíme, jsou zpívající samičky. Je to ovšem pochopitelné, když víme, že i samičky si potřebují vyznačovat a hájit teritorium, k čemuž slouží právě zpěv,“ vysvětluje Zdeněk Vermouzek.

Červanky v zahradách

Usnadnit život červenkám v našem okolí není složité. Hlavně majitelé zahrad se mohou zamyslet, zda nejsou červanka a kos lepší, než chemicky ošetřený trávník. A zda by hromada větví ze zimní prořezávky nemohla zůstat na zahradě až do podzimu. Nejhorší je potom kácení křovin nebo pálení hromad kletí v hnízdní době, protože tím můžeme snadno zničit nejen dobře ukryté hnízdo červanky, ale i životní prostředí nejružnějších druhů broučků, motýlů a dalších drobných živočichů, kteří slouží ptákům jako potrava.

V prostředí měst a vesnic, která červanky obývají spolu s námi, se vyskytuje řada nástrah. Snad každý se již setkal s drobným ptáčkem zabíjeným o skleněnou výplň velkého okna nebo o protihlukovou stěnu. Smutně pak koukáme na chladnoucí hromádku peří a přemýšlíme o mláďatech, která možná někde poblíž čeká smrt hladem.

V poslední době se objevuje stále víc prosklených zastávek, často velice nebezpečných — zastávky jsou u země, kde ptáci často létají, a nezdá se, že těsně vedle parku, vodního toku či jen skupiny keřů, což jsou pro ptáky oázy v okolní betonové šedi. Prosklená zastávka na takovém místě je pak smrtelnou pastí. Celkově se odhaduje, že na světě ročně zahyne jedna miliarda ptáků po nárazu do skleněných ploch! Přitom o každý metr čtvereční se ročně zabije zhruba jeden pták.

„Při obrovských počtech ptáků zabíjených o sklo je až s podivem, že třeba červenek může vůbec přibývat. Vysvětluje to jen obrovská nadprodukce potomstva, ke které v přírodě dochází. Například každá samička červanky vyvede zhruba sedm mláďat ročně. Ale rozhodně ne proto, aby se tato mláďata zabíjela o bez rozmyslu postavené skleněné stěny,“ zdůrazňuje Vermouzek.

Jako reakci na množící se skleněné plochy spouští Česká společnost ornitologická kampaň Bezpečné zastávky. Pomocí jednoduchého webového dotazníku, ke kterému se lze připojit i z mobilu přímo na ulici (zastavky.birdlife.cz), může kdokoli ohodnotit nebezpečnost zastávky ve svém okolí.

„Věříme, že se nám podaří s pomocí mnoha lidí podařit zmapovat velké množství zastávek v krátkém čase,“ říká Zdeněk Vermouzek. „Informace o nebezpečných zastávkách budeme pak předávat obecním úřadům a dopravním podnikům a budeme je žádat, aby zastávky zabezpečily. Není to nic složitého, mnoho dobrých řešení je popsáno na www.ochranaptaku.cz. Jen si nesmíme myslet, že stačí jedna nalepená černá silueta.“

Záštitu Ptákovi roku 2016 udělil ministr životního prostředí Richard Brabec.

Kampaň Pták roku organizuje Česká společnost ornitologická (ČSO) od roku 1992. Současně s vyhlášením vychází i speciální číslo časopisu Ptačí svět – Pták roku, obsahující základní informace o životě vybraného druhu, o ohrožení, kterým je vystaven, i o možnostech jeho ochrany. Součástí kampaně je i projekt občanské vědy, do kterého se může zapojit široká veřejnost. Letos je to mapování nebezpečných skleněných zastávek.

Česká společnost ornitologická (založena 1926) je nevládní nezisková organizace sdružující profesionální i amatérské ornitology a milovníky přírody. ČSO je partnerskou organizací mezinárodního sdružení BirdLife International. ČSO vede vlastní projekty výzkumu a ochrany ptáků, vydává odborný časopis Sylvia a barevný magazín Ptačí svět. Pro veřejnost pořádá řadu akcí a exkurzí za ptáky, včetně zmíněných vycházek u příležitosti Světového dne mokřadů, Vítání ptačího zpěvu (začátkem května) a Evropského festivalu ptactva (první víkend v říjnu). Do svých řad vítá další zájemce.

Kontakt: Zdeněk Vermouzek, ředitel ČSO, 773 380 285

Lahůdky Cajthaml, s. r. o.

vyhlašuje výběrové řízení na pozice:

**vedoucí a prodavačky pro nově otevřenou cukrárnu
v Hluboké nad Vltavou.**

**Pohovor se zájemci o tyto pozice se bude konat
v úterý 19. 4. 2016**

od 13.00 do 16.00 hodin v prostorách nové Bertíkovy cukrárny,
ul. Masarykova 972, Hluboká nad Vltavou.

Kontakt: Kadlecová Libuše, **tel.:** 602 443 305

Alšova jihočeská galerie

Novinky sezóny v AJG

AJG má připraveno nové logo, a sezónu přivítá otevřením zcela nové stálé expozice AJG na Hluboké, zachycující díla od 13. století po současnost (vernisáž 16. 4.)

Dvě zcela nové výstavy pro Wortnerův dům jsou také připraveny – výstava k letošnímu tematickému olympijskému roku »Adrenalin!« Umění a sport v českém umění a výstava výrazného jihočeského fotografa Josefa Bartuška (vernisáž 14. 4.).

Wortnerův dům AJG, České Budějovice:

Šířka Evy Petrové - Mozaika drobných radostí (do 10. dubna)

Bolestná melancholie - Václav Hejna a expresivní tendence ve 30. letech 20. století (do 10. dubna)

Zbyněk Sekal/ A věci se zvolna berou před se

Od neděle 13. března je v Alšově jihočeské galerii v Hluboké nad Vltavou k vidění výstava fenomenálního sochaře Zbyňka Sekala (1923 – 1998), kterou AJG připravila ve spolupráci s Muzeem umění Olomouc, kde byla výstava k vidění od 10. září 2015 do 14. února 2016 a nyní bude až do 12. června 2016 přístupná návštěvníkům na jihu Čech. Dílo Zbyňka Sekala vznikalo v širokém časovém rozpětí od 40. let až do roku 1997, kdy mu několik měsíců před smrtí nemoc zabránila v tvorbě. Jako umělec se řadí k širokému proudu postavantgardy, ale naplno se neztotožnil s žádným hnutím, tendencí ani skupinou a zůstal výrazným solitérem.

Ve výstavě na Hluboké bude k vidění více než 150 uměleckých objektů napříč Sekalovou tvorbou - prostorové konstrukce (schránky), závěsné asambláže (skládané obrazy) či koláže – a to nejen z českých a zahraničních sbírek, ale i z pozůstalosti Zbyňka Sekala, kterou spravuje manželka Christine Sekal, která se zúčastní sobotního neformálního zahájení výstavy na Hluboké.

I když byl Sekal absolventem malířských ateliérů, nejplnějšího vyjádření dosahoval v sochařství a v práci s nalezeným materiálem. Výstavě tak dominují desítky dřevěných schránek podoby přesně ukotvených příček okolo nalezeného předmětu. Také na první pohled vratké, převážně kovové, plastiky s nízkou základnou a navyšujícím se tělem hledícím téměř až do tváře návštěvníka. Dozvuky krutých prožitků z koncentračního tábora, kde se Sekal ocitl ve svých 18 letech na následující dlouhé více než tři roky, demonstrují hlavy s otevřenými ústy či zavřenými očmi. Na stěnách visí díla ovlivněná surrealismem, skrze která se věnoval existenciálním tématům. Materiál pro Sekala představoval výzvu a programové omezení, kdy se podle materiálu odvíjí i následné dílo. Jak upřesňuje autorka výstavy, paní docentka Marie Klimešová, »Jeho tvůrčí proces charakterizuje práce s nalezeným opotřebeným materiálem, v němž hledal stopy paměti – odraz svých stigmat.« Každý Sekalův pokus o porozumění nalezenému kousku dřeva, kovu, plastu, provázku či papíru, který na sobě nesl stopy své předchozí funkce, byl hledáním způsobu, jak se vyrovnat se životním traumatem z koncentračního tábora. Sekalovy trojrozměrné schránky, ukrývající nalezený předmět, tak mohou návštěvníka zavést až k zamyšlení, zda je předmět v jejich jádru spíše ukryt a chráněn nebo naopak uvězněn. Sovětská invaze do Československa v roce 1968 přiměla Zbyňka Sekala k emigraci a od roku 1970 žil ve Vídni a do českého kontextu se jeho práce vrací až po roce 1989.

Podtitul výstavy »A věci se zvolna berou před se« je převzatý z románu Vladislava Vančury Útěk do Budína. Jak objasňuje kurátorka výstavy za Muzeum umění Olomouc Olga Staníková, »tuto větu si po celý život znovu a znovu zapisoval do svého deníku. Připomínal si tak vymezení svého tvůrčího procesu jako pomalé, precizní meditace prováděné rukama.«

Díla Zbyňka Sekala, zprvu výtvarníka ovlivněného surrealismem,

později sochaře, který se snažil vyrovnat s válečnou i meziválečnou atmosférou, mohou návštěvníci obdivovat denně od 9:00 do 18:00 hodin v Zámecké jízdárně Alšovy jihočeské galerie v Hluboké nad Vltavou od 13. března do 12. června 2016.

»K tomu aby vzniklo, tj. aby bylo vytvořeno, dílo, je zapotřebí odvahy. Ale odvaha, naprosto slučitelná s pokorou, stejně jako vážnost s tím, čemu se německy říká »Gelassenheit« (což má zároveň více významů: klid, mírnost, trpělivost, chladnokrevnost, lhostejnost), tedy odvaha znamená především a mimo jiné odvahu nelhat, tedy odvahu k pravdě, opravdovosti vůči sobě samému i navenek, odvahu mlčet nebo mluvit podle nutnosti, ne podle potřeby nebo podle opportunity. Jistě: snažím se o to všechno, jsem pokorný i odvážný, vážný i »gelassen«, pokud to jde, tj. pokud to dokážu, což znamená, že znovu a znovu selhávám.

Co dělat? Všechno jde dál, věci se zvolna berou před se.«

Z deníku Zbyňka Sekala, čtvrtek 24. července 1980

Název výstavy: Zbyněk Sekal/ A věci se zvolna berou před se

Autor výstavy: doc. PhDr. Marie Klimešová, Ph.D.

Kurátor výstavy za AJG: Mgr. Hynek Rulišek ml.

Termín konání výstavy: 13. 3. – 12. 6. 2016

Místo konání: Zámecká jízdárna AJG Hluboká nad Vltavou

Otevírací doba: otevřeno denně / 9.00–18.00 hod.

Adrenalin! Umění a sport v českém umění 20. století

Vztah výtvarného umění a sportu je, sportovní terminologií, téměř adrenalinové dobrodružství. Odvíjí se už od antického Řecka – kdo by neznal příběh počátku olympijských her nebo legendární sochy sportovců, které se na dlouhá staletí staly kánónem krásy a vyváženosti lidského těla v pohybu. U příležitosti letních olympijských her v Riu de Janeiru připravila Alšova jihočeská galerie výstavu, která na několika tématech analyzuje důvody, proč výtvarní umělci 20. století zvolili jako téma svých prací sportovní motivy.

Prvním tématem je tělo, respektive zobrazení těla sportovce. Pohybujeme se v širokém spektru možných zobrazení, od sportovce – heroa, přes studie vlastního fyzického nebo jednoduchého ztvárnění sportovce jako určitého společenského statusu doby. Důležitým vyjádřením, zvláště v umění střední Evropy, je zachycení sportujícího těla v určité mezní situaci, s únavou, vyčerpáním – toto ztvárnění často nese daleko hlubší společensko-politický kontext. Jeho protipólem je česká groteska, zpochybňující veškeré »tradiční« hodnoty.

Další sonda do vztahu výstavního umění a sportu představuje kolektivní sporty jako určité zrcadlo doby – jak se v nich odrážely čistě formální otázky vztahu pohybu a tvaru, či opět společensko-politický kontext doby. Posledním námětem je sportovní tematika jako nositelka jiného významu, která může být nositelem agrese, feministického jazyka či morálních či etických hodnot.

Tato výstava představuje jen několik možných vztahů mezi sportem a vizuálním uměním, zároveň je jednou z prvních výstav na toto téma v České republice a naznačuje širokou a zajímavou vazbu, která se mezi oběma disciplínami odehrává. V konečném důsledku – umění i sport je hra a je jenom o pravidlech, jak jsou dodržována či porušována.

Stíny života/ Josef Bartuška

a fotografická tvorba ze 30. let 20. století

Josef Bartuška patří k nejvýraznějším autorům jihočeské umělecké skupiny Linie, v níž působil s Karlem Fleischmannem, Richardem Landerem, Oldřichem Nouzou, Adou Novákem, Emilem Pitterem a Karlem Valterem. V rámci avantgardního sdružení byl Bartuška se svým takřka renesančním záběrem také nejagilnějším členem. Společně s Oldřichem Nouzou v roce 1929 publikoval manifest Poesie imaginárního prostoru, v němž teoreticky charakterizuje svoji tvorbu. Záhy začal experimentovat především s fotogramy a kolážemi, k nimž

byl inspirován slavným Man Rayem a László Moholy-Nagy. Druhou uměleckou polohu představuje svébytný poetismus, k němuž nacházel inspiraci právě v jižních Čechách. Třicátá léta dala následně vzniknout dnes již slavným fotografickým cyklům Stínohry a Stopy, které obrazovou lyrikou náleží k nejzajímavějším avantgardním souborům 30. let 20. století. Stíny a stopy jsou zde v estetice surrealismu pomíjivou metaforou každodennosti.

Josef Bartuška se narodil 28. května 1898 v Týně nad Vltavou. Vystudoval reálku a Ústav ke vzdělávání pedagogů v Českých Budějovicích. Jako učitel působil po celý život na různých školách v jižních Čechách. V roce 1930 levicově smýšlející umělec inicioval založení avantgardní skupiny Linie a o rok později i legendárního časopisu stejnojmenného názvu. Jako ředitel školy v Rudolfově zemřel po těžké nemoci 9. října 1963.

A co dál, když ne výstava?

Příprava výstav není jediná a hlavní práce historika umění a kurátora sbírek v galerii - muzeu umění. Další a vlastně hlavní část se skládá z pečování (lat. curare) o sbírku. Její zpracovávání, inventarizaci, její spravování, znamená dbát na dobré uložení a uchování. Na to, aby bylo dílo dobře popsáno, změřeno, datováno, byly uvedeny správné údaje o signaturách a tak podobně. Práce na sbírce jsou vlastně ještě důležitější - a někdy náročnější - než na výstavách. Musí být neustále přehled o umístění děl, když třeba přijde žádost o zápůjčku. Při žádosti musí dojít ke kontrole, zda uvedené dílo nebylo přislíbeno v daném termínu někomu jinému, zda jeho fyzický stav umožňuje zapůjčení a převoz. Majetkoprávní referent musí vyhotovit zápůjční smlouvu, condition report, který se pak při předání díla musí pečlivě vyplnit, zda není dílo poškozeno, případně jaké defekty má.

Díla se musí neustále kontrolovat. Je mnoho faktorů, které mohou na

ně působit negativně, je také třeba provádět periodickou revizi sbírky. Vše musí projít kontrolou fyzickou, srovnání s údaji v inventární knize, lokační kartě (údaje o umístění) a další údaje překontrolovat a doplnit do počítačového programu. Nic se nesmí ponechat náhodě. Každý z týmu odborného úseku má své místo. Člověk, který zapisuje díla do zmíněného programu. Člověk, který má fyzickou zodpovědnost za svěřená díla. Člověk, který má na starosti sbírku po odborné stránce. Lidé, kteří se sbírkou pracují, lidé, kteří se snaží jí věnovat co nejvíce své práce a času. Není pouze náhodou, že každá galerie má požadavek uvést na výstavě jako údaj na popisce, že dílo pochází z jejich galerie. Každá galerie se takto i prezentuje veřejnosti. Jak laické, milovníkům umění: »Hmm... to se mi moc líbí, třeba bych tam mohl / mohla vidět více takových krásných věcí,« nebo třeba i u veřejnosti odborné: »Hmm... to by se mi hodilo na mou připravovanou výstavu na téma... « A to je základ naší práce. Sbírat, ochraňovat a poté prezentovat svěřená díla. To je základ galerijní práce. To je bazální důvod naší existence. Sbírat, ochraňovat a poté prezentovat kulturní hodnoty, které nám jsou svěřeny do péče. Je to zodpovědný úkol a dědíme ho generaci po generaci. Lidé, co tam pracovali třeba i 40 let, nám svěřili náročný úkol nést jejich pochodeň dál.

Kurátor proto musí řešit i otázku restaurování. A to nejen u děl starého umění (třeba gotických). Ale také děl z mladších období - 19., 20. i tohoto století. Ne vždy zvolí autoři nejvhodnější technologický postup, a co si budeme povídat... za pár desetiletí určitý hokus pokus v technologii, nebo jen určitá nedbalost (?) v pracovním postupu se projeví, zub času zapracuje. Pak je zapotřebí vyselektovat dílo, které je nejvíce ohrožené, zajistit finanční prostředky na jeho buď aspoň konzervování, v horším (nebo lepším) případě restaurování. Ale to už je jiný příběh.

Mgr. Hynek Rulišek - Z blogu AJG

Zbyněk Sekal A věci se zvolna berou před se

od 13.3.2016

Příměstské tábory AJG

- výtvarně – dramaticky

Termín: 11. – 15. 7. 2016

Místo konání: České Budějovice/ Wortnerův dům AJG

3x celodenní výlet: Hluboká nad Vltavou – Zámecká jízdná a přílehlý park

(výlet zajišťujeme společnou cestou dětí z Č. Budějovic hromadnou dopravou pod dozorem 2 lektorek na Hlubokou a zpět).

(přesný denní rozpis aktivit obdržíte po potvrzení přihlášky na Vámi uvedený e-mail)

Časový rozvrh tábora: 8:00 – 16:30 (příchod dětí 7:30 - 8:00, odchod dětí 16:30 - 17:00)

Pro děti ve věku: 8 – 14 let

Max. počet přihlášených: 20

Hlavní lektorka: MgA. Mgr. Jana Wertigová

Výtvarný příměstský tábor/ impresionismus

Termín: 1. – 5. 8. 2016; 8.–12. 8. 2016

Místo konání: České Budějovice/ Wortnerův dům AJG

2x celodenní výlet: Hluboká nad Vltavou – Zámecká jízdná a ZOO

Časový rozvrh tábora: 8:00 – 16:30 (příchod dětí 7:30 - 8:00, odchod dětí 16:30 - 17:00)

Pro děti ve věku: 6 – 10 let; 11 - 16 let

Max. počet přihlášených: 15

Vernisáž výtvarných prací z příměstského tábora a výtvarného kurzu se uskuteční v pátek 12. srpna 2016 v 16:00 prostorách Wortnerova domu AJG v Českých Budějovicích. Vystaven bude výběr z prací všech dětí. Zváni jsou rodiče i přátelé mladých výtvarníků

Hlavní lektorka: Mgr. Eva Drančáková

Baseball

POSLEDNÍ ZIMNÍ TURNAJ U13

Závěrečný zimní turnaj přinesl U13 znovu pěkné zápasy s trojicí zdatných soupeřů. Průběh zápasů byl víceméně vyrovnaný a přinesl nám jednu výhru a dvě prohry. Nejvíce jsme si chválili obranu, kterou hrajeme v pohybu. Hráči měli dobrý start na míč, a i když se dopustili pár chyb, snažili se udělat maximum pro úspěch. V útočné fázi nám scházela vyrovnanost. Některým hráčům po pár nepovedených turnajích chybí sebevědomí, k tomu, aby se více prosazovali. Po prvním zápase jsme hráče napomínali kvůli nedostatečné agresivitě při běhu po metách. Na metách potřebujeme být více zarputilí a pracovití během každého nadhozu soupeře. Zatím máme výpadky na nadhozu. Rozdáváme až moc met zdarma. Např. v zápase proti Technice 13 během čtyř směn. Nadhazovačů s dobrým potenciálem a technikou máme dost, teď je důležité, aby si srovnali hlavu, abychom se na ně mohli spolehnout při zápase. Pozitivní je zlepšení catcherů. Drží míče před sebou a kontrolují utkání.

Průběh zápasů

Do utkání s Technikou jsme vstoupili nešťastně. Káje Dvořákové se nedařilo. Technika rychle získala 4 body. Po vystřídání Káji za ve formě nadhazujícího Vikyho Sedláčka jsme se dostali do zápasu. Mohli jsme i vést, nebyť zbytečných dvou chyb při běhu po metách. Technika si v posledních dvou směnách vítězství 8:5 udržela nasazením Ondry Filipa na nadhoz.

V zápase s Nuclears Třebíč zahájil na nadhozu Mátá Klang slibně. Postupně však ztrácel přesnost. Další náš nadhazovač David Bauer ukázal vzestup. Třebíč vyhrála na získané mety zdarma i na doběhy 6:3. Jejich útok táhl hlavně Dan Fejta dvěma krásnými opozity do pravého pole.

V utkání s rivalem Tempem Praha určoval vývoj hry pražských pákřů náš nadhazovač Martin Jiránek. Zaznamenal 6 strikeoutů během necelých 4 směn. V útoku jsme měli znamenitý nástup 4 doběhy. Po druhé nevalné směně jsme pálili opět lépe. Trocha smůly, kdy čtyři naše přímé odpaly skončily přímo v rukavicích hráčů Tempa, vedla k tomu, že skóre zůstalo těsné až do konce zápasu - 4:2.

TURNAJ U7, U9 A U11 V TĚLOCVIČNĚ ZŠ HLUBOKÁ

V neděli 13. 3. v bezvadně vyhovujícím prostředí rozlehlé tělocvičny hlubocké ZŠ proběhly miniturnaje kategorií U7, U9 a U11. Akce byla nachystaná pro děti z klubu a pro zájemce z kroužků při ZŠ Borek, ZŠ Hluboká a ZŠ Máj. Turnaje nejmenších se přijely zúčastnit 2 pětičlenné týmy z Pigs Trhových Svinů.

V kategorii U7 se uskutečnily tři zápasy mezi Hlubokou a zeleným a oranžovým týmem Pigs. Navíc si děti vyzkoušely dovednostní soutěže v běhu po metách, hodů na přesnost a odpalu do dálky. Dostatek dětí u Pigs byl výsledkem vydařených náborových akcí v průběhu léta a podzimu. U nás se ukázalo systematické vedení týmu pod taktovkou Aleše Trunečka, rozhodně však potřebujeme do U7 doplnit děti.

V čase oběda přišly na řadu U11. Hráče převážně z našeho klubu doplnili Vanessa a Pavel Bouzkovi z Borku. Po hodinovém tréninku jsme děti rozdělili na 3 družstva a sehráli tři dvacetiminutové zápasy v coachballu. Utkání byla plná napětí a vydařených zákroků a odpalů. Homerunem se blýskl Martin Zíka.

Závěrečná dvouhodinová patřila U9. S celkem 16 dětmi z klubu a kroužků jsme nejdříve potrénovali chytání míčů po zemi a pak z nich vytvořili 4 týmy na tzv. infieldový baseball z předního tossu. Každý tým měl za kouče zkušenějšího hráče z U13, který zároveň hrál 1. metu. Zajímavostí byl čistě holčičí tým. V miniturnaji U9 absolvovaly 3 intenzivní zápasy trvající 20 minut. Během hodiny hry si děti vyzkoušely poměrně dost startů na pálce a prožily si mnoho akcí v obraně, kde bylo znatelné, že už zvládnou zahrát i některé složitější situace.

Turnajový den pro U7, U9 a U11 se povedl. V nejmladších kategoriích bychom chtěli navázat i turnaji venku. Celkem 6 hodin baseballu v tělocvičně by se neobešlo bez vydatné pomoci Lenky a Káji Dvořákové, Aleše Trunečka, Vasilu Zhupanina, Ondry Humpolce a Terky Jílkové. Za fotky děkuji Vlastovi Vavrekovi a za vedení týmů U9 Pepovi Kovandovi, Filipu Hanzalíkovi a Lukáši Blázkovi.

!!! JARNÍ PÁD CEN !!!

Začínáme v dubnu!

- **EKOBIKETY** - několik druhů
- **PELETY** - několik druhů
- Nejlevnější, čerstvá*
- **MULČOVACÍ KŮRA**

DOPRAVÍME AŽ K VÁM DOMŮ!

Dle počtu odebraných palet DOPRAVA ZDARMA!

ČISTÉ TEPLLO PRO VÁS DOMOV
EKOPALIVO

www.ekopalivo.cz

Prodejna: Briketárna Větrná u Č.K.
Mobil: +420 734 768 420
E-mail: prodejnavetnri@ekopalivo.cz

Prodejna: Č. Budějovice, Na Dl. Louce
Mobil: +420 777 917 714
E-mail: prodejnacb@ekopalivo.cz

UHLO **TERM**

BORŠOV NAD VLTAVOU

JARNÍ SLEVY do 31. 5. 2016

**Nabízíme Vám uhlí
hnědé — černé
brikety — koks**

**štípané palivové dřevo
dřevěné brikety**

**NAD 20 q ROZVOZ UHLÍ ZDARMA
složení uhlí pásovým dopravníkem**

**PRODEJ A DOVOZ PÍSKU, DRTÍ a ŠTERKŮ
okrasných kačírků, mulčovací kůry
zahradní zeminy a zeminy pro trávníky**

 387 250 500, 602 409 423
**Otevírací doba a rozvoz
Po - Pá 7.00 - 15.30 hod.**

www.uhloterm.cz

KULTURNÍ CENTRUM HLUBOKÁ NAD VLTAVOU

Masarykova ulice 974 – telefon: 387 966 170, 774 457 269 • www.kcpanorama.cz

PANORAMA

BIOGRAF

DUBEN 2016

KOMORNÍ SCÉNA

CENU VSTUPENKY U VŠECH FILMOVÝCH PŘEDSTAVENÍ SI URČUJE DISTRIBUTOR!!!

7.	ČR–2016 Dolby Stereo	komedie / drama	(101 minut) přístupný od 12 let
ČTVRTEK 19.00 hodin	TEORIE TYGRA V šedesátí si vzpomene na vlastní sny a vydává se na riskantní cestu, kde ztrácí vše... Hrají: JIŘÍ BARTOŠKA, ELIŠKA BALZEROVÁ, TATIANA VILHELMOVÁ ad. Režie: RADEK BAJGAR		
8.	USA–2016 Dolby Stereo	fantasy / akční	(151 minut) přístupný
PÁTEK 19.00 hodin	BATMAN vs SUPERMAN: ÚSVIT SPRÁVEDLNOSTI ve 3D Zatímco mezi sebou válčí Batman a Superman, vynoří se nová hrozba pro celé lidstvo... Hrají: BEN AFFLECK, HENRY CAVILL, AMY ADAMS, JESSE EISENBERG ad. Režie: ZACK SNYDER (ČESKÝ DABING!!!)		
9.	USA–2016 Dolby Digital	romantická komedie	(93 minut) přístupný
SOBOTA 19.00 hodin	MOJE TLUSTÁ ŘECKÁ SVATBA 2 Hlavní představitelé se vracejí zpět, aby si v pokračování užili více smíchu, jídla a další svatby. Hrají: JOHN STAMOS, JOHN CORBETT, ALEX WOLFF, NIA VARDALOS ad. Režie: KIRK JONES (ČESKÉ TITULKY!!!)		
14.	Irsko/Anglie/Řecko/Francie–2016 Dolby Digital	romantický / sci-fi	(118 minut) přístupný od 12 let
ČTVRTEK 19.00 hodin	HUMR Všichni, kteří jsou bez partnera budou odvezeni do zařízení, kde se musí podrobit... Hrají: COLIN FARELL, RACHEL WEISZ, LÉA SEYDOUX, BEN WHISHAW ad. Režie: YORGOS LANTHIMOS (ČESKÉ TITULKY!!!)		
15. a 16.	ČR–2016 Dolby Digital	komedie	(110 minut) přístupný
PÁTEK SOBOTA 19.00 hodin	JAK BÁSNÍCI ČEKAJÍ NA ZÁZRAK Je jim 50. let a cítí, že by měl dát svým životům nějaký řád a splnit si svoje touhy... Hrají: PAVEL KRÍŽ, DAVID MATÁSEK, EVA JENÍČKOVÁ, JOSEF SOMR ad. Režie: DUŠAN KLEIN		
21.	ČR–2016 Dolby Digital	dokumentární	(100 minut) přístupný
ČTVRTEK 19.00 hodin	ZKÁZA KRÁSOU Lída Baarová – herečka, pro kterou byla její krása největším darem i prokletím... Hrají: LÍDA BAAROVÁ (a.z.), Z. JANŮ (a.z.), J. GOEBBLES (a.z.), A. HITLER (a.z.) ad. Režie: HELENA TŘEŠTÍKOVÁ		
22.	ČR–2016 Dolby Digital	drama	(145 minut) přístupný od 12 let
PÁTEK 19.00 hodin	NIKDY NEJSME SAMI Drama o současné době a lidech, kteří jsou obětmi a stříci jejich běsů... Hrají: KAREL RODEN, LENKA VLASÁKOVÁ, MIROSLAV HANUŠ ad. Režie: PETR VÁCLAV		
29.	USA–2016 Dolby Digital	dobrodružný / sci-fi	(108 minut) přístupný
PÁTEK 19.00 hodin	PÁTÁ VLNA Většina země je zničena a Cassie prochází světem, aby zachránila svého mladšího bratra... Hrají: CHLOE GRACE MORETZ, NICK ROBINSON, MAIKA MONROE ad. Režie: J. BLAKESON (ČESKÉ TITULKY!!!)		
30.	USA–2015 Dolby Digital	životopisný/historický/drama	(128 minut) přístupný od 12 let
SOBOTA 19.00 hodin	SPOTLIGHT Tým reportérů se snaží ponořit do obvinění ze zneužívání dětí v katolické církvi... Hrají: MICHAEL KEATON, MARK RUFFALO, RACHEL MCADAMS ad. Režie: THOMAS MCCARTHY (ČESKÉ TITULKY!!!)		

1.	„POSLEDNÍ DOUTNÍK“ Divadelní představení – komedie Divadlo Píkl Vstupenky na toto představení prodává pouze divadlo Píkl.
PÁTEK	
2.	„JIRÍ HÁJÍČEK“ AUTORSKÉ ČTENÍ S PROMÍTÁNÍM FOTOGAFIÍ (VSTUP ZDARMA) Pořad se koná ve spolupráci s Městskou knihovnou Hluboká nad Vltavou Sál KC Panorama
SOBOTA	
19.00 hodin	
6.	„JIRÍ HÁJÍČEK“ AUTORSKÉ ČTENÍ S PROMÍTÁNÍM FOTOGAFIÍ (VSTUP ZDARMA) Pořad se koná ve spolupráci s Městskou knihovnou Hluboká nad Vltavou Sál KC Panorama
STŘEDA	
18.00 hodin	
13.	cestujeme po světě... „ZÁPADNÍ JÁVA A BALI“ Vyprávět bude Ing. Libor PEŠKA Sál KC Panorama
STŘEDA	
17.00 hodin	

DĚTSKÉ PŘEDSTAVENÍ

3.	USA/KANADA–2016 Dolby Stereo	rodinný/komedie	(75 minut) přístupný
NEDĚLE 17.00 hodin	BARBIE: TAJNÁ AGENTKA Tři gymnastky jako tajné agentky pro mimořádný policejní případ... Režie: HAIM MAZAR (ČESKÝ DABING!!!)		
10.	ČR–2016 Dolby Stereo	animovaná pohádka	(80 minut) přístupný
NEDĚLE 17.00 hodin	PAT A MAT VE FILMU Známi nešikoví slaví 40 let a na stříbrném plátně vám předvedou co jste ještě neviděli... Režie: MAREK BENEŠ		
17.	FRANCIE–2015 Dolby Stereo	dokumentární	(97 minut) přístupný
NEDĚLE 17.00 hodin	PŘÍBĚH LESA Díky unikátním metodám vám tým filmařů nabídne příběh od doby ledové až do současnosti... Režie: JACQUES PERRIN, JASQUES CLUZAUD (ČESKÝ DABING!!!)		

VSTUPENKY MOŽNO RESERVOVAT NEBO ZAKOUPIT V PRACOVNÍ DNY OD 8.00 - 10.00 HODIN, NEBO 1 HODINU PŘED ZAČÁTKEM PŘEDSTAVENÍ, JIŽ OD 20. BŘEZNA 2016!!!
RESERVOVANÉ VSTUPENKY NUTNO VYZVEDNOUT NEJPOZDĚJI 30 MINUT PŘED ZAČÁTKEM PŘEDSTAVENÍ, POTÉ BUDOU UVOLNĚNY K PRODEJI!!

Město
Hluboká nad Vltavou

CO SE DĚJE NA HLUBOKÉ DUBEN 2016

duben	Velikonoční stezka za obřími kraslicemi V Hluboké nad Vltavou jsou ukryty obří umělecky ztvárněné velikonoční kraslice. Najdete je všichni. Podrobnou mapu naleznete na internetu a v Infocentru Hluboká nad Vltavou. Tel.: 777 278 426, val.chroma@seznam.cz, www.cvcpkoskolak.webnode.cz
1.4.	Výstava / Lovecký zámek Ohrada Petr Slaba - kreslený myslivecký humor aneb s tužkou na lovu...Výstava na loveckém zámku Ohrada představuje průřez autorovy tvorby. Vedle kresleného humoru bude vystaveno i několik realistických děl. Vernisáž 2.4. ve 13:00, vstup volný. Tel.: 387 965 340, nzm.ohrada@nzm.cz, www.nzm.cz
1.4.	Výstava / Lovecký zámek Ohrada Jiří Židlický - obrazy a skicoy... Vernisáž 2.4. ve 13:00, vstup volný. Tel.: 387 965 340, nzm.ohrada@nzm.cz, www.nzm.cz
1. a 2.4. 19:00	Poslední doutník - Bengt Ahlfors / KC Panorama Poslední doutník má pikantní příběh: nejenže dotvrzuje známé rčení, že "lásko kvete v každém věku", ale současně demonstruje, že erotika není jen výsadou mládí. Vstupenky 180 Kč, v prodeji pouze u divadla Píkl nebo na www.cbsystem.cz. Tel.: 723 480 229, z.píkl@seznam.cz, www.divadlopíkl.cz
středy	Středeční odpolední 9 s resortem „Relax Bali“ / GK Hluboká Hraje se o zájezd na ostrov Bali, green fee: 299 Kč, startovné: 100 Kč. Tel.: 776 826 376, recepcie@golfkluboka.cz, www.golfkluboka.cz
6.4. 18:00	Autorské čtení s promítáním / KC Panorama Jiří Hájiček - dvojnásobný držitel ceny Magnesia litera za romány Selský baroko a Rybí krev. Vstup zdarma. Tel.: 387 966 170, 774 457 269, agentura@sinfonie.cz, www.kcpanorama.cz
7.4. 19:00	Filmové představení „Teorie tygra“ / KC Panorama V sedesáti si vzpomene na vlastní sny a vydává se na riskantní cestu, kde ztrácí vše... Tel.: 387 966 170, 774 457 269, agentura@sinfonie.cz, www.kcpanorama.cz
do 8.4. 12:00 - 16:00	Výstava / Galerie Knížecí dvůr Renata Kubínová - „Země zamyšlená...“ - výběr z tvorby 1967 - 2015. Tel.: 387 965 710, 603 442 090, galerie@knizecidvur.cz, www.knizecidvur.cz
pátky	Odpolední Ruleta Golf Open / Golfový klub Hluboká nad Vltavou Turnaj o vklad pravidelné páteční turnaje o vklady, green fee: 499 Kč, startovné: 99 Kč, vklad do turnaje: 100 Kč. Tel.: 776 826 376, recepcie@golfkluboka.cz, www.golfkluboka.cz
9.4. - 6.5. 12:00 - 16:00	Výstava / Galerie Knížecí dvůr Jana Kadlecová - grafika. Tel.: 387 965 710, 603 442 090, galerie@knizecidvur.cz, www.knizecidvur.cz
9.-10.4	Slavoj Cup / Rybník Bezdrev Krajský závod pro třídy Evropa, Optimist a Pirát. Závod začíná v 10:00 a končí v neděli odpoledne závěrečným vyhlášením výsledků. Tel.: 606 413 322, josef.sivy@post.cz, www.sailing.cz
10.4. 17:00	Filmové představení pro děti - „Pat a Mat ve filmu“ / KC Panorama Známi nešikoví slavi 40 let a na stříbrném plátně vám předvedou, co jste ještě neviděli... Tel.: 387 966 170, 774 457 269, agentura@sinfonie.cz, www.kcpanorama.cz
13.4. 17:00	Cestujeme...Západní Jáva a Bali“ / KC Panorama Vyprávět nám bude Ing. Libor Peška. Tel.: 387 966 170, 774 457 269, agentura@sinfonie.cz, www.kcpanorama.cz
13.-16.4.	Slovenská kuchyně / Závís z Falkenštejna Slovenská kuchyně v hotelu Závís z Falkenštejna. Tel.: 387 966 666, info@hotelzavis.cz, www.hotelzavis.cz
15.-16.4.	Čarodějnická noc / Sportohotel Barborka Vaše děti se vydají do čarodějnické školy Bradavice, kde se potkáme s Harrym Potterem a dalšími čaroději. Dále nás čeká velké ohňové zahájení našeho večera a spousta čarodějnické zábavy. Počet míst je omezen. Rezervace nutné na tel.: 773 638 307. Těšíme se na Vás. Tel.: 773 638 307, 777 147 740, hlubokavpohybu@gmail.com, www.hlubokavpohybu.cz
16.4.	Dolce Cabaña Opening Season / Golfový klub Hluboká nad Vltavou Představení nového menu restaurace Dolce Cabaña. Pochutnáte si na specialitách ze španělské a jihoaamerické kuchyně. Tel.: 776 826 376, recepcie@golfkluboka.cz, www.golfkluboka.cz
16.4. 15:00	Výstava / Alšova jihočeská galerie Slavnostní otevření nové stálé expozice „MEZIPRŮZKUMY“ - sbírka AJG 1300 - 2016. Tel.: 387 967 041, ajg@ajg.cz, www.ajg.cz

16.4. 15:00	Výstava / Alšova jihočeská galerie Výstava fenomenálního sochaře Zbyňka Sekala - „A věci se zvolna berou před se“. Ve výstavě na Hluboké bude k vidění více než 150 uměleckých objektů napříč Sekalovou tvorbou. Prostorové konstrukce (schránky), závěsné asambláže (skládané obrazy) či koláže a to nejen z českých a zahraničních sbírek, ale i z pozůstatosti Zbyňka Sekala, kterou spravuje manželka Christine Sekal, která se zúčastní sobotního neformálního zahájení výstavy na Hluboké. Tel.: 387 967 041, ajg@ajg.cz, www.ajg.cz
17.4.	Den otevřených dveří / Golfový klub Hluboká nad Vltavou Přijďte si vyzkoušet své první golfové krůčky. Lekce pro účastníky jsou zcela zdarma. Tel.: 776 826 376, recepcie@golfkluboka.cz, www.golfkluboka.cz
18.4.	Junior Golf 2016 / Golfový klub Hluboká nad Vltavou Cena kurzu je opět 3.900 Kč. Tréninkové lekce budou probíhat 2x týdně po dobu 90 minut ve Vámi zvolených dnech a budou zahrnovat nejen golfovou přípravu, ale také obratnostní a motorické cvičení pro rozvoj dítěte ve všech směrech. Rodiče mají opět během tréninku možnost volné hry na drivingu a na veřejném hřišti. Informační schůzka s trenérem se bude konat ve čtvrtek 14.4.2016 od 16:00 a od 17:00 hod. na recepci klubu a budou Vám zde poskytnuty doplňující informace. Samotné tréninky začínají v pondělí 18.4. První zkušební hodina je pro nováčky opět zcela zdarma a proto neváhejte a vezměte s sebou spolužáky, kamarády či sourozence! Na první hodině se seznámíte se základními odpaly a pak bude zcela na nich, zda rozšíří naši základnu Junior Golfu. Tréninky poběží o svátcích i přes letní prázdniny. Zároveň jsme pro letošní sezónu nachystali pro děti, které navštěvují tréninky Junior Golfu, speciální členství na osmnáctijamkovém hřišti za pouhých 4.900 Kč (běžná cena 6.900 Kč). V případě zájmu o toto členství můžete vyplnit přihlášku osobně na recepci nebo na našich webových stránkách, podmínkou je pouze účast na trénincích Junior Golfu. Tel.: 776 826 376, recepcie@golfkluboka.cz, www.golfkluboka.cz
23.4.	Tradiční zahajovací turnaj / Golfový klub Hluboká nad Vltavou Turnaj k příležitosti zahájení golfové sezóny. Pro nehrající je připravena golfová akademie. Tel.: 776 826 376, recepcie@golfkluboka.cz, www.golfkluboka.cz
23.-24.4.	Modrá stuha Bezdrev / Rybník Bezdrev Pohár Čech pro třídy Evropa a Splash, Pohár ČR pro třídu Pirát. Závod začíná v 10:00 a končí v neděli odpoledne závěrečným vyhlášením výsledků. Tel.: 606 413 322, josef.sivy@post.cz, www.sailing.cz
23.4. 20:00	Pouťová zábava / Hostinec U Janů SDH Purkarec pořádá pouťovou zábavu, hraje Netolická pětka. Akce se koná v hostinci U Janů. Tel.: 604 507 048, mira.jicha@seznam.cz
23.4. 20:00	Koncert skupiny NĚŘEŽ / Hosin Koncert folkové skupiny NĚŘEŽ slibuje opět krásný hudební zážitek v prostorách fary v Hosíně. Pořádá hosinský spolek Sýpka, rezervace vstupenek na tel.: 608 860 885. Vstupné 200,-. Tel.: 608 860 885, info@teatr.cz, www.spoleksypka.cz
24.4.	Hadí den / Zoo Hluboká Na svatého Jiří... oslavte s námi tento pomyslný hadí den. Budou na Vás čekat ukázky našich druhů hadů, přednáška, promítání filmu, výtvarná dílnička a zahrajeme si na hady. Tel.: 387 002 219, info@zoo-ohrada.cz, www.zoohluboka.cz

24.4. 15:00	Výstava / Alšova jihočeská galerie „Jak nerobit Sekala“ komentovaná prohlídka výstavou Zbyněk Sekal - „A věci se zvolna berou před se“ a praktická lekce na téma ochrany a restaurování nejen soch s Davidem Kubcem, správcem depozitáře a vedoucím odborného úseku AJG. Tel.: 387 967 041, ajg@ajg.cz, www.ajg.cz
27.-30.4.	Řízkové hody / Závís z Falkenštejna Řízkové hody v hotelu Závís z Falkenštejna. Tel.: 387 966 666, info@hotelzavis.cz, www.hotelzavis.cz

Kalendář vychází každý měsíc. Informace o akcích prosím posílejte na email infocentrum@hluboka.cz, uzávěrka je vždy 25. v měsíci.